

РЕНИ ВАСЕВА
Д Е Н О Н О Щ И Я

gabriel - e - lit

Рени Васева
ДЕНОНОЦИЯ

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство gabriell-e-lit.

© Рени Васева, автор, 2020

© Габриела Цанева, художник, 2020

© Габриела Цанева, корица, 2020

© Издателство gabriell-e-lit, 2020

ISBN 978-619-7520-52-1 *мека подвързия*

ISBN 978-619-7520-53-8 *ePub*

ISBN 978-619-7520-54-5 *pdf*

Рени Васева
ДЕНОНОЩИЯ

Издательство

gabriell-e-lit

София, 2020

ДЕНОНОЩИЯТА КАТО ЕМАНАЦИЯ НА СЪТВОРЕНИЯТА

Трудно се пише за поезията на Рени Васева, защото трудно се пише със суперлативи текст, в който трябва да има нещо повече от емоция... Но за нейните стихове не мога да пиша по друг начин...

„Денонощия“ на Рени Васева... Една стихосбирка, събрала между кориците си 200 стихотворения, обединени в 40 цикъла. Стихосбирка, която няма аналог в съвременната ни литература, не като обем, който сам по себе си е впечатляващ, но като изобилие и плътност на образи, настроения, внушения и идеи.

Ще си позволя само няколко обобщения и няколко щриха, защото всеки текст от тази книга може да каже онова, което аз не мога – да предаде усещането за недоизказаност; за непълнота, която чака да бъде изпълнена с духовна същност, за препълненост, която избликва от всяка дума, стих, докосване до необятния свят на автора.

Докато четях отделните цикли и подготвих ръкописа за печат осъзнах, че в творчеството на Рени Васева няма върхове и спадове.

Всяка от нейните три издадени до момента стихосбирки („Погледи”, изд. „Многоточия”, 2018 г., „Очите на града”, изд. „Многоточия”, 2019 г. и „Сътворения”, изд. gabriell-e-lit, 2019/2020 г.) е глътка жива вода в буйния и мътен поток на съвременното свободно от литературна критика и автоцензура книгоиздаване; всяка от тях е ярък знак в безпределното сиво на дните.

Филолог по образование и дългогодишен преподавател по български език и литература, Рени Васева е професионалист, който познава до съвършенство инструмента на своето изкуство.

Всяка нейна дума намира точното си място сред останалите, всеки стих е като дихание – необходимо и завършено, всеки образ е огледало, в което виждаш неизчерпаемата същност на поезията – вечното самопораждане.

Едновременно неочаквани и естествени, сравненията градят светове и всеки от тях е Светът – единствен и различен – оня, в който поетът е

решил да отведе читателя...

Трудно е да се каже, че 40-те цикъла на „Денонощия“ структурират тематично стихосбирката. По-скоро те бележат времеви диапазон, в който са създавани, без да разрушават цялостността на тази поема, защото „Денонощия“ е един монолит, в който отделните стихотворения/фрагменти дават цвят и обем на цялото, без да го раздробяват.

Все пак, няма да сгреша ако кажа, че някои цикли /макар само номерирани/ носят характера на определено произведение в тях и имат самостоятелно битие със собствено звучене и идентичност, които въпреки това добре се вплитат в общото тяло на стихосбирката.

Такива са, както аз условно именувам, „Макондо“, „Мария съм“, „Икони“. В тях намираме един изцяло изграден от авторската концепция свят, твърде различен от нашия, външния, но не и от оня, споменния, който пазим в себе си и именно чрез който съпреживяваме авторската идея:

Сто години вали,/ Макондо се пълни с риба./ Плуват цели пасажии,/ а катунът пъстрее сред тях.

.....

И пак се събуждам в Макондо,/ полковниците тъгуват,/ столовете, озарени от мислене,/ в утробите на къщите плуват.

или:

Мария съм. И ме преследва/ твоето безсмъртие.

.....

Мария съм. Онази,/ дете жалеше за Лазар/ и дете те повика да го дигнеш.

.....

Мария съм./ И съм богопомазана.

Но това не променя факта, че „Денонощия“ е животът, основен обект на анализ – сив и скучен, монотонен, хипнотизиращ, ако не можеш да видиш през насъщността на съществуването, през марша на дните и нощите, които могат да ни обезличат, но могат и да ни изпълнят с неведомата красота на онова, което носим скрито в себе си, или което можем да извлечем от околната битийност, за да изградим света си по-ярък, магичен, желан.

Такъв е и езикът на денонощията на Рени Васева – роден не от външното, не от обектността на съществуващото вън, а от субективния поглед на всевиждащото „Аз” на твореца. Характерни за творчеството ѝ са олицетворението и честото използване на умалителни имена, но не като литота, а по-скоро за да се създаде близост между читател и автор, от една страна и между читателя и предмета на описанието, от друга; едно усещане за съпричастност, която ни кара да изживеем емоцията на лирическия герой, да се идентифицираме с него и със средата, в която съществува, която преживява.

Стихосложението е свободно, стихотворната организация, видимо е астрофична, но стихотворенията не са лишени от рими. При Рени Васева те са толкова естествени, че могат да останат незабелязани. Всичко това създава един само нейн, неповторим поетичен изказ.

И той е ту пълен с пулса на изобилната природа, преливащ във вените на лирическия „Аз”:

*Дъждът е отбрулил/ двете жълти листенца
на малката,/ смела вишня./ Ще те целуна./ Скришом.*

Ту делнично-скучен, като описано преживяване:

*Градът се изхлузи/ от сивата риза./ На масичката/ до телевизора/
ти беше оставил/ цветя,/ мракът отстъпи,/ денят засия.*

Ту носталгично-споменен:

*Цигулката във подлеза скърбеше/ с очите на дърво/ през есен./ В
краката ми/ на стълбите сълзеше/ на музиката просещата песен.*

Ту надвременен, бременен с вечността:

*„А няколко наперени/ глухарчета/ поискаха до литнат/ с вятъра / и
разтиляха/ своите съзвездия.*

И поантата: *Видях/ как гордото небе/ приведе рамене / в поклон, /
познало в крехкото усилие / на цветето/ щастливо/ сътворената/
Галактика.*

Рени Васева черпи темите за своята поезия както от делничността, така и от митологията и литературата, от онези техни пластове, които преливат в архетиповете на колективното несъзнателно на съвременното общество.

В този смисъл четенето на „Денонощия” е и едно съпреживяване на нейните интерпретации на познати образи и конфликти, които дават

неочаквани отговори както на вечните философски въпроси, така и на парещите теми на деня или на онова ежедневно, без което не можем:

Преброждах всеки ден/ на лабиринта смислите./ Пътечка по пътечка/ и ъгъл подир ъгъл./ И някъде дълбоко в мен/ откривах с изненада/ един първичен Минотавър.

и:

Като Мойсей/ реши да пресечеш/ пустинята/ на робските копнежи.// Не сме прекрачили/ през робската пустиня/ и Ханаан/ е мъртвото ни време.

или:

Дулсинея бавно/ мие чинии,/ Дон Кихот ѝ разказва/ приказка./ Дон Кихот я възпява/ във възвишени стихове/ и я брани/ от злата магия...

Регистърът на настроенята е почти необхватен – от простичката радост, родена от съприкосновението с чистата природа и любимия, от олицетворението на уюта на дома, до безмилостното прозиране на безнадеждната битка на думите с реалността на битието:

В кротката зимна неделя/ небето тъче одеяло/ за една обща постеля./ Моите стъпки в снега,/ твоите длани, оголени...

или:

Къщата е клекнала / и като квачка пази / топлото на своите деца.

и:

Взривени, / застреляни и пребити, / крачат моите думи -/ всичките./ И когато се съмне,/ аз ги погребвам/ в измислени изречения,/ а денят ги чете...

В заключение, отново мога да кажа, че „Денонощия” е единно произведение, както е единен многоликият живот, който е негова основа, същност, отражение...

На добър път към Читателя на книгата и нейния автор!

д-р Габриела Цанева, редактор и издател

1.

Ден първи...

Зад гърба ми
небето се мръщи,
посивява,
а после във тъмното
ме залива
с пенлива вода.
Виждам я:
хуква по стълби,
отнася саксии,
кърши
нежните ми цветя.
После точно пред мене
се нанася дъга -
цвят по цвят
хоризонтът възпламва.
Сиво-черното кротко
отстъпва назад,
а отдолу просветва
бяло.
Вятър лъхва
в лицето ми
с топли пръсти
през юли,
смях се сипе
по стрехите.
Дъждът е отбрулил
двете жълти листенца
на малката,
смела вишня.
Ще те целуна.
Скришом.
Ден втори...
Къщата е клекнала
и като квачка пази

топлото на своите деца.

Но това са просто
бледи спомени,
ятото отдавна
отлетя.

И сега е тихо-тихо,
юлско слънце
крачи върху плочника,
а в двора
само насекоми
неуморно
нещо с дивите цветя
говорят.

Паякът е господар
на оня ъгъл,
дето мама
ми заплиташе елече.

С тънки нишки
омотава дните ми,
с тънки нишки
ми заплита вечност.

Ден трети...

Дърветата край реката.

Очите боляха
от толкова
ярко зелено.

Бяха високи
и горди, но канеха
в короните си
всеки самотен облак.

Дърветата
помнеха всичко,
споделяха
стари истории
с пеперудите и пчелите,

а най-много ни казваха
да опазваме сенките -
като зениците
на очите си.
Нашите сенки
студени...
От тях всички
трепереха,
умираше
ярко зеленото.
Но точно дърветата
знаеха,
че без сенките
няма живеене.

Ден четвърти...
Уж е тихо,
а у себе си чувам
влюбен екот:
на падащи ябълки,
полетели безпаметно
към земята,
още мокри
от плача на росата,
на разнежена
млада лоза,
готова да легне
под слънцето,
на любопитна трева,
надигнала смело
глава към небето.
А после - три ореха
се търкулват в нощта
и тръгват
по вълшебна пътека.
Уж е тихо,

а чувам звездите
как изпращат сигнали,
как се смеят,
а луната ги гали
със поглед -
резен ябълка
от дървото на Господ.
Уж е тихо,
а чувам как слънцето
се промъква
отново през сумрака,
припълзява
до нощното шкафче
и целува лицето ми,
поруменяло.
Уж е тихо,
птиците свирят
светла симфония
в ранното утро,
а на прага ми
вече се гонят
трите котета
от съседния двор.
Уж е тихо...

Ден пети...
И небесните къдели
се събираха пред мене,
вятърът предеше сръчно
нежна нишка от памука им.
Виждах я - веднъж се скъса,
падна долу, във реката.
Стана облачна водата,
засребря и забълбука
с лимонадени мехурчета.
А чинарите шумяха,

плъзгаха лицата долу,
гледаха ги как отплуват
всички заедно нанякъде.
После чакаха дъжда,
а когато небесата
се продънваха със трясък,
този дъжд на боговете
се стоварваше във бездните,
късаше артерии, вени,
корените във земята
жадно молеха за милост.
А чинарите говореха,
поглед скрили зад листата си,
пожелаваха да имат
неизбродени пътеки,
пожелаваха да бъдат
всички пътища, неходени.
Гледах старите дървета,
виждах сенките как бродят...
И се молах да останем.
Поне ние да останем.

Ден шести...
Хоризонтът измамно
се прикрива зад облаци
сиво-розова сладост.
Добрините на Господ
мият очите ми,
вечерят с душата.
Храня котките до оградата,
лозницата се увива,
разтваря зелени длани
срещу розовата флотилия,
иска да хване залеза,
да му изпие виното -
тръпнещо и пенливо.

Трите бора на хълма
са щастлива преграда
за всяка мисъл, посърнала,
за всеки миг, пълен с болка.
Те разказват история
за щастливата гара,
дето срещала утрото,
зашумена в зелено,
с трите пейки в чакалнята
и с перона изкъртен,
който парел под стъпките.
И потраквали релсите,
прельстявали погледа.
Влакът идвал със залеза,
теглел розови облаци,
по стъклата играели
най-щастливите сънища...

Ден седми...
Гнездото устояваше
на вятъра,
врабчетата сновяха
между своя дом
и чуждото пространство
на поляната.
От човчица до човчица
изтичаха минутите,
светът пропадеше надолу,
а после пак излиташе.
Следях със поглед
танца на врабчетата,
а синьото нахлуваше
в зениците.
В гърба ми слънцето
припичаше със обич,
горещо ме прегръщаше

и търсеше очите ми -
да се огледа в тях.
А няколко наперени
глухарчета
поискаха до литнат
с вятъра
и разпиляха
своите съзвездия.
Видях
как гордото небе
приведе рамене
в поклон,
познало в крехкото усилие
на цветето
щастливо сътворената
Галактика.

Синьото море над мен

завихряше талазите си,
блъскаше се
в каменните облаци,
а после отминаваше
на запад, там,
където свършваше
и моят ден.
Синьото море
струеше светлина
и като с нож
отрязваше
ярката черта
на хоризонта,
а после обладаваше

невинното зелено
на поляните
и то кървеше
девствено
и криеше лицето си
от свян.
Синьото море
успяваше
да се промъкне
в мислите,
да завладее
космическото
непокорство в мен.
Аз плувах във водите му
и знаех - в дълбокото
ще се удавя
някой ден.

Градината ухаеше

на божии творения.
Промъкнах се и тайно
пак вдишах аромата.
А снощи чак сънувах
Адамовата Ева
с парченцата от ябълка
и сладък сок в устата.

Помолих се на Господ
мен, грешен, да приеме
в постелята зелена
да лазя до насита,
да се навия кротък
в човешките колене,
на Ева да проникна
със трепет във очите.

Просъсках днес със благост
най - святата молитва,
почти дочух и божия
отчаян, гневен вик.
И сякаш виждах в мрака
как херувимът литва
и с огнен меч изгаря
в мен всеки божи лик.

Един кълвач

безпаметно отброява
всяка ласка
на нашите ръце.
С удивителна точност
очертава контурите
на твоето лице,
на моето лице
като древни
изровени маски
от пустинно море,
като застинало
любовно послание.
Кълвачът отмерено
разпределя
всяка щастлива
минута
на природата майка
във скута.

Едно детство

по гроздобер
ми оплете пуловер
за зимата -
с листа от лозница,
със сладки зърна,
подредени в редици,
пет, три, едно.

Едно детство
по гроздобер
ме остави сама
до реката,
смело нагазила
във водата,
която отнесе
роклята,
но нахвърля
в очите ми
залезната позлата.

Едно детство
по гроздобер
чуваше вика
на локомотива
и хукваше
да догони,
с последните му
вагони, съня си,
който и досега
се слива
с ромона на дъжда.

Едно детство
по гроздобер

ме направи
щастлива...

2

Цигулката във подлеза скърбеше

с очите на дърво
през есен.
В краката ми
на стълбите сълзеше
на музиката просещата песен.

Проплакваше ли някой сред мъглите
на есенния
градски реквием?
Аз с писъци се втурнах
по следите му,
гърмеше вече влакът срещу мен.

Цигулката застена зад гърба ми,
подмината,
презряна и сама.
И сякаш някъде
се скъса струна,
и сякаш нещо в този град умря.

Аз себе си

не мога да позная,
когато се погледна
в огледалото.
След теб съм просто
малко остаряла
и доста поизплашена.
А цялото ни
съществуване се свежда
до мигове,
когато си доказваме,
че гравитацията ни
е със надежда-
окърпена, поовехтяла,
но опазена...

Стоеше лодката

сред тихата вода,
а образът ѝ кротко
се дигнаше надолу.
До дъното на този
миг покой, за който
си мечтаеше поетът,
преболедувал своя свят
край сините води на Комо.
Стоеше лодката
и се оглеждаше във себе си.
И в сънената неподвижност
тя беше обещание за тръгване,
а през мълчанието ѝ долавях
гласовете на онази буря,
която можеше да ме изхвърли
и мен на бряг и пристан,
на мечтано утре...

Снегът засипва у мене

няколко дребни обиди
и едно отмъщение.
Лавина ли трупам в душата,
или й правя пъртина?
Ще мине през свое чистилице
и гола ще стигне
зелените пасбища,
отхвърлила всяко съмнение,
блажена в деменцията
на едно безвъпросно ликуване...
Умът ми превърна във кухня-
с лъскави плотове
и все същата стара
рецепта за готвене.
Но в моята кухня затвор
се спотайват и ножове, остри ножове,
с които мога да срежа
тънката ледена мрежа
и лавината да потегли,
влюбена в земното ти притегляне...

Вървя след очите ти.

Кварталът, напъпил в зелено,
набъбнал със утро,
подтичва край мене.
Аз гледам тротоара в лицето
и диагностицирам:
подута от удари челюст,
разкъсани устни, кървящо чело...
Той е спомен
от твоето улично детство.
Тревица покълва
под счупени плочи
и надига остра главица.
Само миг, преди да започне
досадният трафик
по градските улици- бойно поле,
се чуват любовно
гласовете на птиците...
И виждам-кварталът протяга ръце
към топлата пазва
на земята девица...

Новороденият пролетен град,

с усукана около врата
пъпна връв, се задушаваше.
В интензивното на страха
всеки от нас за себе си го спасяваше.
Аз опазих и днес в очите си
късчета синьо небе
над saniран във охра блок.
И дръвче. Съседът разказа,
че спасил цял булевард,
защото отишъл по-рано.
Донесе го – кротък, притихнал,
притворил очи срещу изгрева.
В магазина до нас говореха
как хората масово
давали първа помощ
на малките, смели градинки
с люлките и пързалките.
Продавачката потвърди,
като кимна с глава.
Някой на висок глас обясни
нещо за неродените още деца...

Горещо и мръсно,

потно, вонящо.
И се носи над асфалта
като тежък парфюм.
Някой вече крещи,
че не може така,
някой, който е смятал
само наум,
който помнел числа
до безкрайност
в редицата.
И получавал
в училище
само шестици.
Светофарите плачат
с кървящи очи.
Няма зелено,
а златното
просто блести
като тенекия
на слънце.
Обезцветените улици
се прокрадват
на пръсти и бягат
от загражденията.
Горещо и мръсно.
Моят сладък парфюм
в самотата.
Градско лято,
градска немара.

Ще изкараме някак
с миризмите
на китайски пазар
и любов.

Сядам в парка
с маска и книга.

Да се впиша
във бранда.

„Мъжът и жената
интимно“...

Все сънувам на мама ръцете -

с бурканче от сладко
и меко тесто,
в аромати потънали двете
и до лакти поръсени
с бяло брашно.

На прозореца в моето утро
се полюшваше в танца си
тънко перде,
за диванчето мама бе купила
две възглавнички
с формата на сърце.

Чувах звън на стъкло от бюфета,
там стояха с гордост
кристалните чаши.
Подредени на мама с ръцете,
бяха в делника - празник,
„ценното наше“.

Вечер шиеше мама гоблени,
ръцете създаваха
своя свят от конци.
Всяка сутрин избухваше в мене,
всяка нощ ме приканваше
да ме приюти.

После мама си тръгна внезапно...
Ръцете й топли се стопиха
във мрака,
но с дъха си на вишнево сладко

и любов по пътя си —
ще ме дочакат.

Снегът поляга

в дървесните клони,
подрежда парцалчета
едно по едно.

Сънливото слънце,
от облаци гонено,
заспива зад хребета
като златно око.

С дантелени пръсти
одеяло заплита
небесната снежна
щастлива вода.

Ръцете чевръсто
дървото повдига
и се облича в бяло
за през нощта.

Заспиваме в мрака
под своите завивки,
сънуваме всичко
в зелено над нас.
А после посрещаме
деня си с усмивки,
защото сме заедно –
дървото и аз...

Една клонка с мен

заговори,
отвън по стъклото
с пръсти почука,
сякаш викна в стаята
мелодичния звън
на дъждовните капки
в капчука.
После някой с пиано
реши да ме буди –
различни акорди
звучаха.
Моята стая разглеждаше
някак учудено
тази тъничка клонка
в мрака.
Под дъжда
тя прегръщаше
полуделия вятър
с почернели
от зима ръце.
А във такта на спомена
пак танцуваше смело
моего пролетно
младо сърце...

4

На предела на спомена

между „утре“ и „вчера“
мисълта ми трепери
от проливния дъжд.
Ще си вляза във входа –
само ключ да намеря,
ще говоря със себе си
в мрака още веднъж.

Ще си кажа, че трябва
да избягам далече.
Всички пътища в мене
ги познаваш и ти –
извървени, изтъпкани,
омръзнали вече,
покрай ниви безплодни
и подивели гори.

Ще си кажа на стълбите,
че е време за мигове,
уловени във мрежите
на сто сетива,
че дори да пълзя
по пътя несигурен,
ще поискам да знам
дали мога сама.

Като Мойсей

реши да пресечеш
пустинята
на робските копнежи.
Не мина през море,
реката те донесе
в бунтовната си кошница.
А вятърът понесе
белите вълни
по стъпките
на босите нозе.
По тези парещи следи
трябваше да минат
към свободата си
и робите в Египет.
Брегът мълчи
и стъпките прегръща.
А ние сме си още същите.
Не сме прекрачили
през робската пустиня
и Ханаан
е мъртвото ни време.
Но ти остави
ненужните скрижали
в планината...
И нека си ги вземе
безмилостният бог обратно.

На границата

между тъмното
и светлото
градът изглежда
като омагьосан.
Коварни лампи
тихичко просветват
в очите
на наивни локви.
Замлъкнал в своя сън
вековен,
оттатък улицата
е строежът.
Забравен и отчаян,
и самотен,
потънал
във ръждива прежда.
Убодена
на тънкото вретено,
орисана
от крайните квартали,
една принцеса
кротко е полегнала
сред арматура, тухли
и фекалии.
А множеството
празни стаи
примамват
със вълшебства
по стените,
разказват
чудни приказки за Рая

с езика си
на улични графити.

Сънува своя сън
в безкрая
принцесата,
заспала под звездите,
и в мрачна
хероинова омая
за своя принц спасител
пита.

До себе си вече достигам,

долавям дихание, мисъл, мечта,
долавям неистовото желание
да бъда, да съм всичко това:
мършава котка на булеварда,
която няма кой да погали,
гълъб между гумите на кола,
спасител на диво животно
в пожарите на Австралия,
кучето, което от вчера куцука,
и оня окаян просяк –
виж как щастливо се смее,
докато рови в боклука.
Искам да съм умората
в очите на младата майка,
видях как изпусна детето си
на счупената пързалка
и заедно с него плака.
Искам да бъда гара
и влакове – нощни и дневни,
дето още спират в сърцето ми.
Аз всеки път ще те чакам
да слезеш, ще ти махам с ръка
от перона, когато влакът пристига,
а после ще се престоря,
че въобще не съм плакала.
До себе си вече достигам...

Градът загърна

траурна жилетка,
скърбеше
за отминалия ден,
за шумната навалица
във мола,
за върволицата деца,
поведени
от някакво момиче
към метрото.
Градът едва сега
си даде сметка,
че е загубил
всякаква охота
да бъде мястото
на карнавала.
Една предколедна
депресия
го бе обхванала
и той заспиваше
във тая закъсняла
есен.
И все сънуваше
избухналия взрив
на коледното
празнично тържище,
когато царят
мина гол
по неговите булеварди,
а някакво дете
извика:
„Вижте го!“

На града

му беше трудно
да заспива.
Духът му
се прибираще
в онези стари лампи,
които трепкаха
едва-едва
в гърдите на панелите
столетници,
а тялото лежеше
окървавено на запад,
където слънцето
изгаряше във пламъци
и хвърляше жарава
над комините,
антените на операторите,
над прашните прозорци,
от които се провиждаха
подпухнали лица
и празни маси,
размахани юмруци
пред нечие
застинало лице,
едно дете,
което плачеше
в съня си,
задрямала старица

В люлеещия стол
и някакво момиче
с невиждащи очи,

вградени сякаш
в синьото на телевизора.
Градът отчаяно
мечтаеше
да може да заспи
и да сънува другото -
белите пъртини,
млечното небе
и звездните пътеки,
дето го зовяха
да тръгне да преследва
мрака...

Пламъчета

1

Пламъчета стрелкаха

своите малки клади
в есенната печка
на селската неделя.
Вятърът събличаше
кротките дървета,
голите им клони
нежно го докосваха,
топлина споделяха.
Зад баира слънцето
запрегръща къщите,
после се засрами,
скри лице във мрака.
Долу, на пътеката,
някой се завръщаше.
Вече не го чакаха.
Някой после дълго
зад сайванта плака.

2

Дъждецът се примоли

на ябълката в двора
да поостане в клоните ѝ.
Помръкна хоризонтът,
разкаляха се стъпките ми,
димът в комина
полетя нагоре.

Изписваше молбата си
под тежката завивка
на рунтавите облаци
да не изтрива вятърът
любовния му порив,
старателно изписан
във края на следата
под формата
на нежни сърчица.

3

Мъглата

прегърна душата ми.
Припълзя
в сивата си одежда,
старомодна,
оглушала и ослепяла,
алчно трупаща
във чувала си
къщи, дворове,
градини, надежди.
Вчера
исках да си замина,
но селото
беше така отчаяно
в своята есенна риза.
„Ще остана – казах си –
при тази мъгла.
По пътища забравени
ще повървя,
ще си спомня думи,
някога казани,
ще поговоря с комина,
който се чувства
мъртъв –

с толкова черни сажди
сърцето му е затрупано.

Ще посрещна зимата
с ябълката на двора,
дето все ми говори,
а сега е замлъкнала.
Ще оправя пътеката
отвън, при вратата,
ще поседна на пейката...“
Мъглата прегърна
душата ми.

4

Празни са жиците,

студено прозвънват
на вятъра.
Може би плачат
за птиците,
дето ги топят,
дето им пеят,
дето се люлеят
наляво, надясно,
напред и назад.
Небето провесва
своите мокри завеси
по жиците.
Тънките струни
се огъват,
а вятърът ги люлее
наляво, надясно,
напред и назад.
И се опитва
да им попее.

5

Рекичката се давеше,

затлачена с боклуци,
провираше се, кашляше
и плюеше разпенена,
понесла на гърба си
шише от кока-кола
с реклама на момиче,
усмихнато пред мола.
Но ето – слънце грейна
и зайчета се стрелнаха
във мътната вода,
а аз видях - рекичката
успя да се усмихне.
Стояхме на брега,
отчаяни и неми,
дори не можехме
да се погледнем.

6

Кротко пробуждане

в зимното утро,
все още вали.
Сънища бродят
по калните улици,
сънища спомени
за неслучени дни.
Неслучени дни,
в които сме заедно –
аз, ти и една

тиха, блажена, смирена
радост. Вече не съм сама.

Разкаляната улица

отвън
побутваше към мене
път орисан,
размазаният гълъб
като в сън
бележеше на битието
смисъла.
Снегът топеше
своята белота
в разкъсаната плът
на тротоара,
а времето
отваряше врата
към нещо,
във което да повярвам.
Аз бях последният
останал звук,
последната боя
в пейзажа земен,
аз съществувах
в болката на Тук,
което беше просто
миг неделен.
Не виждах
времената си пред мене,
не ги съзирах
в сенките предишни.
Една врата и аз –
едно дете,
което иска да надникне
скришом...

Мъгла се оглеждаше в зениците,

разстилаше влага в косите
и с лепкава мокра уста
целуваше голата шия.
Ти търсеше шала и ръкавиците,
май беше загубила всичко,
но друго не ти остана
освен да се връщаш назад.
Мъгла прегръщаше сградите
с щастлива отровна усмивка.
Кварталът и днес приличаше
на любимо стихотворение –
тополите бяха призраци,
старците – привидения,
децата теглеха тъжни
своите мръсни колички
и ровеха във контейнери,
бащите ни си доспиваха
с чашите пред телевизора...
Можехме да заместим
тъжните, схлупени хижи
с нашите каменни великани.
А калта беше вечност,
искаше и след нас да остане.

Мъглата галеше

с любов
напуканата дограма.
Панелената ни съдба
роптаеше
под бремето
на ревматизма си.
Надлежно
подредили в себе си
етажна собственост
и смисъл,
опитвахме се
да живеем радостни
с това, което бе орисано.
А бяхме
толкова невзрачни!
На стълбището
някой плачеше,
съседът псуваше
държавата и тези,
дето заминават.
Не подозираше дори,
че някой плаща
със живота си
завръщането във Итака.
Не помнеше
как прародителите му
изплакаха
последните си сълзи
по чуждите морета.
Но ние смело
се опълчихме

с една стена.

Искреше със графити
тя и яростно
се бореше
с депресията.
Там бяхме изрисували
очите си на птици,
а после ябълката
с червея, изгризал
най-сладката сърцевина.
На сутринта
позната някоя ръка
бе изчовъркала зениците...

Един усмихнат клоун

винаги ще бъде
многозначен.
Когато мама
ме заведе в цирка,
странните лица
с червени бузи
подскачаха и плачеха
със пластове боя
и скрити драми,
но ние им се смеехме,
защото виждахме
игривата измама.
А после нашето дете
видя как клоуните
могат да убиват,
как улицата
стана техен дом,
как и смехът
не беше безобиден...
(Това показва
Стивън Кинг във „То“,
а дъщеря ни
някого попита:
„Да ти изпратя линк?“)

Сега мълчим и двамата
с гримасата на клоуни
на попрището жизнено
във края. И знаем,
че е време вече
грима в сърцата
да измием, да сгънем
клоунските дрехи...
И нека в тази
кална вечер всеки
сам себе си да преоткрие.

Полето пред нас

е сънена юлска нежност,
някакъв празник
на изгрева в тишината,
оня миг тишина,
преди да се втурнем слепи
в мечтани пътеки
на лудост и гневна съдба.
Полето пред нас
е хлябът, златисто изпечен,
завит във месалите
на летни тънки мъглици,
положен в ръцете
на планината - зелена девица,
която за чужди ще реже
хлебни филии в нощта.
Полето пред нас ръкомаха
с пътища прашни
и с радост посреща
небесните ангели свише,
дето единствени виждат
райското да просветва
във фурната залезна -
разжарена и гладна уста,
огнен разрез
между вчера и днес,
между твоето „там“
и моето „тук“ и „сега“...

Мария съм

1

Мария съм. И ме преследва

твоего безсмъртие.

Когато на трапезата приказвахте,
видях да идва срещу мене светлината.

Тя беше в хляба, който ти разчупи,
а после влезе в чашата със вино.

Подаде ги на другите,
а мене не погледна във очите.

Изтрих краката ти с косите си,
че бяхме заедно

пред себе си и в дните си.

Но ти мълчеше, а много ми се искаше
да им го кажеш.

Простих ти и свещеното миро
излях в краката ни.

То стана пътят към душата ти,
която ме обичаше,
но не търпеше да сме равни.

2

Мария съм. Онази,

дето жалеше за Лазар
и дето те повика да го дигнеш.

Тогава цяла нощ не мигнах
и молех Господ да ви стори братя.

Но то не беше братство,

а сладостно желание за сливане.

Разбрах го Лазар аз. И теб разбрах,
но пазех грешната си помисъл
като последния денарий във кесия.
Мария съм. И ме преследва
твоего безсмъртие.
А много ми се искаше в оная нощ
и двамата да ви затрия...

3

Мария съм.

В гърдите ми – запалени огньовете.
Не зная вече кой подкладе съчките –
светлик ли ангелски,
или вечерен мрак.
На кръста съм и аз.
Очите ми, избодени, изтичат.
Устата ми е няма
и пресъхнала от викане,
ръцете ми кървят
със стигмата на хляб и вино.
И уж съм будна, а сънувам пътища,
които с тебе никога не минахме.
Мария съм.
Сърцето си, разрязала на части,
аз къс по къс ще го продавам
и на бога, и на дявола.
Човешко е, бълнува за спасение.
Но не в смъртта, а във живота:
да ти направя нов хитон,
че той се окъса, да ти зашия
синята кайшка на сандала,
да скътам няколко денария
за она миг, когато се прощаваш
с мен заради другата...

Мария съм.
И съм богопомазана.
От днес осъмвам без сина,
безсмъртния. От днес
ще ви посрещам от иконите,
а вечността ще гледа през очите ми.
Синът ще се превърне в семе,
очакващо отново възкресение.
Ще благославя бебето Исус
ония, дето молят да се съмне,
ония, дето молят за спасение...
Човечеството е обречено
във своята космическа наивност —
в душата ми прокрадва се съмнение.

Градът се изхлузи

от сивата риза
с дълги ръкави,
прокъсана, дрипава,
поръсена с хиляди
капчици влага.
Студът ги превърна
във скреж.
По стъклата
в сребристо
се занизаха букви
на нещо любимо.
Лъхна на пясък,
вятърът свеж
ми погали косите
и хукна да скита
с придошлите вълни,
пяна отми умората
по нозете ми...
Градът се изхлузи
от сивата риза.
На масичката
до телевизора
ти беше оставил
цветя,
мракът отстъпи,
денят засия.
Прекрачих нощта
и й казах:
„Няма да тръгна сега...“

Запалих свещица

за сивия гълъб,
размазан върху асфалта,
за гладното
градско врабче,
за изтритите гуменки
на онова хлапе,
дето седеше
на тротоара,
за крехката
стара женица
на ъгъла, протегнала
кротко дланта си
за нашите хлебни
трошици.
Запалих свещица
за отсеченото дърво,
което идваше вечер
в съня ми
и разказваше
за гората и сенките,
за огъня,
лумнал сред клоните,
дето прогонил завинаги
гнездата на птиците.

Запалих свещица
за бистрата
млада вода,
дето някой отвлече,
а леглото ѝ
празно стоеше
и оплакваше
ризата ѝ - съблечена,
сънищата - неказани,
живота ѝ - неживян.
Запалих свещица...
за себе си.

Мотрисата потракваше,

задъхваше се
между спирките,
понесла бремето
на хора с маски.
Очите им (на хората)
сълзяха от умора,
безсъние
и светнали слънца
в дисплеите.
Във времето
на виртуалната
действителност
не смеехме
да се здрависваме,
да се усмихваме,
да попътуваме,
където искаме.
Събирахме си тайничко
куршуми
за оня миг,
когато някой
закреши от ужас,
че вече не издържа,
и като във филм
на Холивуд
ще кажем
колективно „fuck“

на спускация се
в душите ни
безчувствен мрак...

Кварталът се къпе

в слънчеви отражения.
Панелите тихо простенват,
уморени от употреба.
Със свлечена кожа,
напукани устни,
с очи, недовиждащи
в ранното утро,
с очи, недоспали
и недосънували
шарените си светове.
Кварталът се буди,
разпуснал коси
от пердета,
кичур по кичур
отмества всяко едно.
Прибира нощните си
гърнета, а после
с кафето обсъжда
днешната си мечта.
Кварталът е буден
само тук и само сега.

Розов залез
над сивия град –

като розова торта
с глазура.
Очите му гладни
режат парчета
от захаросания лазур.

Панелени блокове
гълтат с наслада
ронливото изкушение.
По каменните им устни
се стича едно
розово приключение...

През девет земи в десетата

хвърлихме смело очите си
и се завърнахме слепи.
Слепи за топлата кухня,
дето ни приласкаваше
със кафето си сутрин,
когато аз бях станала,
а ти целуваше още
синята ми възглавница.
Слепи за великаните,
дето дойдоха по стъпките,
оставени от обувките ни-
онези с вълшебните токове.
Само като потропахме,
и се изправиха силни,
от злото да ни прикрият.
Кварталните великани
с каменните усмивки,
прибрали ни до сърцето си
като хербарии в кутийки.
Слепи за нежните феи,
дето кротко ни пееха,
пееха и наричаха
до гроба да се обичаме.
През девет земи в десетата
забравихме да попитаме
вещицата в гората
кога ще дойде реката,
онази – златна, богатата,
дето ще ни погълне,
дето в живот ще покълне,
за да прогледнем отново.

Когато нощта

заличава
всяка стъпка по пътя ни
и поглъща
всяка изговорена дума...
Когато прониква
във кожата,
ляга в зениците,
хвърля
черно мастило
даже под ноктите...
Когато петите ни
влачат
черна къделя,
изпокъсана и навъсена,
а валмата се стелят
по кривите на съня ни...
Тогава е време
да се събудим,
да протегнем ръце
към прозореца,
да си спомним
как в двора на село
един шарен петел
пропява,
а съдбата ни подарява
своя новоизлюпен ден.

Най-после
за теб и за мен
на разсъмване
възвестяват
дом и мегдан,
а зората ни хвърля
своя розов юрган —
да завием
голите си мечти.
Точно в тоя миг
цветето,
дето ми подари,
щастливо покълва.

Опитах се да литна,

криле си налепих:
от думи, смисли
и мълчания,
от срещнатите погледи
на непознати,
от всичките ми
стари рани.
Криле си налепих
от болката,
че ангелите
си оставиха перата
по градските
настръхнали балкони,
а ние разпиляхме
в мрака
божествените им
послания.
И никой не посмя
да ги догони,
и никой не помоли
да останат...

Като влюбена котка

притичвам
от ъгъл на ъгъл,
подушвам следите,
които за мен си оставил:
с гумите на колата
и стъпките по тротоара
от онези обувки,
дето купихме
заедно в мола;
със синята риза там,
на терасата,
и второто копче,
дето сама ти заших.
Като влюбена котка
пресичам
през дните ти,
а ти се страхуваш
да ме последваш,
защото съм черна.
Боже, колко съм
черна...

Крачат войници

в куршумена нощ,
моята нощ,
просънувана.
Крачат в калта
на земния кош,
дето люлее живота.
Бавно напред
и бавно назад
люлее и му нарича:
да страда, да плаче,
да го боли,
да мрази и да обича.
Крачат войници
в моята нощ –
думи при думи, при думи.
Крачат самотни,
безсилни, без мощ
и търсят
непробродени друми.
Моите войници –
братя на хаоса,
в нестройни редици
влизат във битки.
Взривени,
застреляни и пребити,
крачат моите думи –
всичките.
И когато се съмне,
аз ги погребвам
в измислени изречения,
а денят ги чете

като свята молитва
за себе си и за мене...

Лабиринти

1

Преброждах всеки ден

на лабиринта смислите.
Пътечка по пътечка
и ъгъл подир ъгъл.
И някъде дълбоко в мен
откривах с изненада
един първичен Минотавър.
И обладан от небесата,
и ужасен от лекотата
на робското живеене,
аз всяка нощ сънувах
на птиците перата.
Събирах ги от дъното
на нашата безнадеждност –
все още живи, силни,
белязани от огъня
на слънчевата преданост.
Перата бяха сляпо обещание,
че моят син Икар
при прилепите няма да остане.

2

Умът ми се лута

между пътеките

на лабиринта
и небесните поляни,
между робството
на честолюбието
и свободата
да бъдеш никой.
Умът ми затъва
в сложна плетеница
от смисли
и знамения...
Отнех живота
на поета,
за да нахраня
Минотавъра
в себе си.
Всеки полет
си има цена.

Иконите

1

Докосвам с длани

иконите

и разбирам,

че плачат.

А в сумрака

покоят събира

паяжини, прах

и съзвездия,

изгрели повторно

в остри парчета

стъкло.

Остри, зъбати,

прозрачни кинжали,

насочени към сърцето

на всеки,

който протегне

нечиста ръка.

Да протегнем ръце

към кое?

Изоставена и ограбена,

застинала

в наркотичния сън

на забравата,

тя има вече

друго небе.

То ме моли

да помълча,

а после да взема
хляба и виното,

останали
сякаш от вчера,
готови да ни повикат
на нова
пасхална вечеря.
Докосвам иконите
и потрепервам
в мрака.
Две живи очи
гледат към мен
и с обич
ме чакат...

2

Някой беше написал

своето име
върху стената на църквата –
„Пепо от Перник”.
Някой беше рисувал
на запалени свещи
икони, а очите му
бавно изтичаха,
защото даряваше
своя светлик
на светии и светици,
защото отвъдното викаше
срещу него, а ръцете
не спираха да рисуват –
докато не започнеха
да треперят,
докато не видеха
душа на стената
как се мята сред пламъка

на запалена свещ.
А Пепо от Перник
беше дълбал
с коварното ножче,
защото животът му
беше просто
отпадъчно кошче,
където се трупаха
безразличие, алчност,
бездарие, неграмотност...
Ако беше на филм,
в този миг буря
щеше да блъска стените,
да кърти вратите,
а покривът да се срути.
И някакви Божии думи
щяха да бъдат чути.
Но само ако беше
на филм.

3

Иконите, удавени

във тъмното,
ловяха жадно
със безкръвни устни
отравения
мръсен въздух
и се опитваха
да ми разкажат
за нещо важно
и незримо,
което аз
не можех да усетя,
което аз не можех

и да видя,
защото приковала бях
нозете
до земната си
грешна половина.

Защото ослепяла бях
завинаги
за пламъчето
на душата си
безсмъртна
и само оцелявах
в тъмното.
Защото оглушала бях
за виковете
на чистото
и изначално слово,
понесла гордо
кръста на безликите...

На края на зимата,

на края на спомена
увисна едно изречение.

Беше кратичко
и смело надничаше
през скалите
към бездната.

Долу времето,
полудяло,

прииждаше
като мътилка,
а моите духове
все още молеха

да ги консервирам
в бутилки.

На края на спомена
аз ти казах

своето трудно
„Обичам те!“.

Изречението засрича

имената ни,
слепи и глухи,

никакво ехо
вече не чухме

в тишината
на мрака...

Долу бездната

чакаше.

Дали ми е лятно

от слънцето,
или от чашата със кафе?
Ръцете все ме болят
от януарската влага,
студът се промъква
под палтото ми тънко,
а този ранен следобед
като коте промърква
и кротичко ляга
върху болните рамене.
Дали ми е лятно
от птицата,
залюляла се в клоните,
която прогонва
зимната тишина,
а после приглажда
своите сиви перца,
поклаща глава
и на някого се обажда?
Дали ми е лятно,
защото с кафето
получавам късметче,
в което незначайна ръка
е изписала безотговорно:
„Сбъдват своя мечта!”
Дали ми е лятно?

Зимата само намина,

намигна ни закачливо,
изтупа юргана небесен
и ни остави за спомен
няколко стиха и песен.
Зимата бързаше да се върне
някъде там, където
странни сияния просветваха.
Беше забравила да изключи
бледото слънце от щепсела
и ужасно се притесняваше
какво можеше да се случи.
Аз я разбирах зимата.
Вдигнах за нея наздравица
и я поканих отново
да поспре догодина за малко.
Ще завие с любов тротоарите
под бели килими от радост,
ще натрупа грижовно балконите
с пухените възглавници,
та когато слязат ангелите
с децата да се пързаят,
за мене, за тебе, за всички
спомен в снега да оставят.

Една чанта

разпиля
червило и пясък
на релсите.
Плажна,
с две мидички,
на тъничко шнурче
обесени.
Чувах
лека тътен
на стотици
траверси
как нахлува
в онова интимно
пространство
между двете очи,
как слухти
дали някой
не ще го открие,
дали някой
не ще го спре...
В това море
от слънчогледи
с ослепели очи-
черни семки,
загледани в слънцето,
никой не виждаше
сенките.

Виждах лицето ти,

очертано в профил
на дъното
на синия порцелан.
Виждах кафето –
черно, горчиво
как преливаше
към небцето.
Ти подухваше
с нервни устни
своята чаша,
аз стисках моята
с пръсти.
После каза нещо,
което до смърт
ме опари:
„Не мога да я напусна!”

Гората те примамваше

със вещици
и къщички
от шоколад.
И ето, че вървахме
по пътеката,
а над главите ни
припадна мрак.
Сгъстиха клоните
покрова сенчест,
листата замирисаха
на кал,
вода отпихме
в стъпка на еленче,
загубих някъде
и маминия шал.
Със радост
бих отбила
пътя свой,
за да полегна
в синьото на здрача,
за да попия
горския покой,
за да опитам
вече да не плача...

Ти бързаше напред
и все напред,
аз гледах да не губя
от следите.

Трохичките,
поръсени навред,
за мене ли оставяш,
не попитах.

Паяжина

се спуска в дланта ми,
кръстопътни пътеки
обещава в тъмното.

Тръгна ли,
петите залепват
и цяла вечност
няма да мръдна.

Паяжина
се полюшва в ъгъла,
да се свра ли
да те дочакам...
Ще се катериш,
докато съмне,
докато в очите ми
изтриеш мрака.

Маргарита бях и сънувах,

затворена в огледало.
Гледах самата себе си,
решех до кръв косата,
изписвах вежди с моливче,
гримирах клепачите.
Трябваше да напудря
сините очни кръгове,
които бяха посестрими
на сенките във гората,
които викаха мрака
върху лицето ми бяло,
готово да се събуди
като спяща красавица.
Щеше да ме целуне
навярно самият дявол.

Като във оня филм

за дивата омраза,
където Мисисипи
беше в пламъци
и само Бог
ни гледаше отгоре,
но нямаше
какво да стори...
Гореше ярост
в слепите зеници,
крилата ми на птица
се разтваряха,
но някой ги подрязваше
със ножица,
но някой им отскубваше
перата и аз стоях,
оголена и спряна,
завинаги закотвена
сред океана
на земните лъжи.
Не мога и не искам
да остана. Небето
ми принадлежи...

Полетяха из въздуха

нежни пращинки
любов,
замърсяване
сто процента.
Някой вече подаде
оплакване,
а в Пирогов
настаниха двама –
с отравяне.
Полетяха пращинки
любов,
код в жълто,
днес е опасно.
Дишаме, дишаме,
очите сълзят,
пълни са ни устата
със щастие.
Вече сме само
немирни деца,
влюбени
във игрите си.
„Да се прибирате
веднага!” –
каза разтревожен
родител...

Заличавам, изтривам, измивам..

Безсъзнателно някак
ти си вече човек от Луната.
На терасата чакаш,
присвиваш очи
срещу лампата долу,
а градът няма как
с тебе да поговори.
Този град е майчино виме,
от което все още бозаеш,
все още мечтаеш
за топлото мляко,
особено вечер,
когато му слагаш
лъжичка какао.
Ти си вече човек от Луната,
заличаваш, изтриваш, измиваш
всички стъпки,
очертани в калта.
Общата кал, която сплотява,
която ни дава
минерали и червеи...
Заличават, изтриват, измиват
белите кости на твоето тяло,
което ще легне до мене,
за да се върнем в спомена
за онези зрели смокини
и Господ,
който поиска да ни ги вземе.
Ще сме сладкото семе
на всички лунни градини...

Моите стъпки в снега,

твоите длани, оголени.
Срещу вятъра ли вървя,
тебе ли ще догонвам?
Една стотинка за щастие,
потънала между плочите,
в тротоарените си графики
градът все ни започва.
Най-напред мене събужда,
после тебе изрязва
като осмото чудо.
Денят днес не залязва.
Бяло е, бяло е, бяло...
В кротката зимна неделя
небето тъче одеяло
за една обща постеля.
Моите стъпки в снега,
твоите длани, оголени,
ръкавиците ти държа
и през света те догонвам...

Когато спря

да ни засипва забравата,
изведнъж стана цветно
в душите ни.
Налепихме картина
от гланцови листове:
цветя и градина,
цъфнала слива,
къща, която плува
във светлото.
Ти прибави –
(съвсем по детски)
един искрящ самолет.
Когато снегът престана,
в паметта ни
се кротна лятото
като черно-бяло послание,
което заедно
да оцветяваме.
Ставаше зряло и нежно,
но само насън.
Как дойдоха
приказките –
в тази снежност навън?

Сезонно се влюбваме,

сезонно мълчим,
сезонно потъваме
в депресия.
По булеварда разкалян
бавно вървим,
черно-бели са снимките
тази есен.
Няма цвят, няма допир,
нямаме общ език
и се виждаме,
както се случи.
Всеки крачи
като гладен войник
и отива дажбата
да получи.
По булеварда
дъждът размазва
своето мрачно лице.
Ти се скриваш
в яката си,
аз само простенвам,
че не мога повече
да вървя.
Сезонно се влюбваме.
Чакаме лятото –
прашно, топло,
със цветен мрак.
Само трябва сега
да прескочим
през локвите
и да стигнем

до другия бряг...

Замислено...

1

Замислено утро

длани протяга,
разсейва се
с кроткия сън
на липата,
погалила с пръсти
моя прозорец,
и спомени
за възкръсване.
Разсейва се утрото
с ясения звън
на трамвая,
изтръгнал от релсите –
стенещи струни,
толкова звънка
любов.
Кого възвестява?
Най-сетне покой,
а после – взривяване...

2

Замислен квартал

само по тениска -
тънка и снежна,
току-що облечена.
Моята тъга
е легнала в бялото,

В ОНОВА, СМЪРТОНОСНОТО,
СКРИТО В СНЕГА.

Дъждовни улици,

подгизнали,
протекли
ръждиви вади...
В най-мръсното –
глухарчета поникнали.

Дъждовни утрини,
лениви
и отекли
с мъглива самота...
А от скръбта ми –
пътища избликнали...

Улицата не е път,

не тичам.

Пътища се раждат
във сърцето ми,
дето сплита
вени и артерии,
дето все не дава
да го питам.

А пък аз
нали съм любопитна,
пак надничам
в тайните квартири,
ровя в чекмеджетата
на скринове,
златните ключета
да откроя.

Улицата не е път,
не бързам.
Тръгнала съм
с камъчета в джоба.
И пресичам
само на зелено –
имам змей горянин
да догонвам.

Слънцето подтичва след нас,

сенките ни бягат към пладнето.

В пряката се спъват отчаяно,

смело прескачат шахтата.

Плочки изкъртени мамят,

сенките криволичат.

По ръцете им уморени

солената пот се стича.

Сенките ни забързани

искат да се настигнат

и през прага на времето

заедно да преминат.

Искат да влязат в къщата

и на вратата да седнат.

А когато залезе слънцето,

една до друга да легнат...

Като в детството – шарени кончета бягат,

поожулени, с изтънели юзди.
Аз съм тук, а в очите ми бавно полягат
електрическите цветни лъчи.

Аз въртя своя свят – въртележка позната,
като клоуна мил помахвам с ръка.
Ще попия и тази вечерна позлата,
а после ще тръгна съвсем сама.

Калдъръмени стъпки ще ме препъват,
с нежни пръстчета ще ме гаят цветя.
Хоризонта ще виждам вдясно, на ъгъла,
в дълбините му днес съм си у дома.

И се гмурвам в синьото – толкова нежно.
И е все едно горе ли, долу ли...
Там, от покрива, намига птицата снежна,
в мен клоунът обещава да не вали...

Разпиляват се стъпките.

Пътят неясно бележи своя посока.
Притегля към себе си,
дразни притъпените сетива.
Очите събират света,
потапяйки цели флотилии:
детски крясъци, облаци,
пържените филии,
трафик по главната улица,
нечия измислена красота.
И да, там, на края на детството,
наднича през счупен прозорец любовта.
Очите страдат, че ослепяват,
защото някак бързо минават
все покрай нещо неясно, незримо.
Но всъщност сърцето открива,
че има какво да откраднем
от рибешко лято, от ръжена есен,
от някаква пролет ефимерна, незрима...
За нашите стръмни пътеки
през бялата зима.

Когато се събудих,

морето ме отнасяше навътре.
От грохота ушите ми заглъхнаха,
очите ми завихриха
стотици водни капчици,
по вените ми се затичаха
реки солена музика,
студът крионизираше у мене
всяка ужасена клетка...
Морето ме обичаше и ме приемаше
в приказното царство
на своето подводие.
Аз водех за ръка света и стъпвах леко
по дъното на мъдрото спокойствие.
Когато се събудих,
морето ме изпълваше
и съпротивата ми се стопяваше
със всяко безполезно вдишване...
Дали не съжалявах?
Дали все пак не беше грешка?
При срещата със злата вещица
аз замених краката си човешки
със златната опашка на русалка.

Морето у мене

е мида,
заровена в мекия пясък
на спомена.
Морето е като пулсиране
на нечие сърце,
синусоида
на измереното щастие.
Петите ми
попиват сол,
а устните изричат
кротката молитва
срещу буря.
Не искам
да съм развълнувана,
пенлива,
не искам
да изливам
на брега ти
дивата безпомощност
на своя гняв.
Аз имам дълбини
у себе си
като утроба,
в която ще расте
плодът
на твоята обич.
Морето у мене
ще те позове,
за да узнаеш
какво е да си песъчинка
във безкрая.

И все по-стръмна е пътеката нагоре,

отъпкана от чужди стъпки
върху белия, наивен сняг.
Усещам калдъръма под краката си,
а трябва със усилие на волята
да се изкачвам. Градът остава долу,
сивеят някак глухо и болезнено
един квартал с озъбени бетони
и някакво, зарязано от бога, гробище.
И все по-стръмна е пътеката нагоре.
Протягат остри клони в мрака
измислени картонени дървета,
отмествам ги с ръка, а те заграбват
алчно топлата ми синя ръкавица.
Една самотна птица е изплашена,
излита и се стрелва над главата ми,
понесла се нанякъде със вятъра.
А аз вървя нагоре, стръмното ме спъва.
Душата уморена се огъва
под земната бездънна нищета...

И водите потекоха най-накрая

в някакви обратни посоки.
След себе си те ми оставиха
глави на лами шестооки.
Оставиха ми наградата –
промития блясък на златното
и ме затрупаха пламенно
с чакъла на речното щастие.
По него гадая годината,
по него си търся любовник –
да помни вълшебните извори,
да бъде като Свети Георги.
Ще напълня стомните писани,
ще мина смело полето
и каквото ми е орисано,
ще притисна сама до сърцето си.

Скривам късметче в ръкава

от голямата земна баница,
дето някой нощес е оставил.
Телефона забравям. В раницата
си ще натъпча със сигурност
много обичани книги,
няколко остри молива,
тетрадката с етикетче,
залепено малко накриво,
дето подреждам думите.
Всички обувки на токчета
оставям в килера за спомен.
Слагам си белите гуменки,
с тях ще танцувам на бала.
Чакам да стане дванайсет
и тръгвам с палтото на мама,
дето ми го наричаше всеки път,
ама като порасна голяма.
Голяма съм вече, пораснала
и раницата ми е готова.
Някой потропва в тъмното,
с мене ли иска да дойде?
Чакам да стане дванайсет,
портите да се отворят,
да засветят вълшебни звездите,
мъртвите път да ми сторят...

Стопява се моето време,

секундите кротко се вливат
в онази река,
дето приижда с утрото
и гони своята сянка.
Реката мечтае
да стигне морето.
Очите ѝ светят с вятъра
и дъждовете,
сърцето тупти и руши
бентове и прегради,
прелива по дигите
на язовирите
и пристига до залива
укротена, щастлива,
понесла на раменете куража си
до последния миг да е жива.

Дулсиня бавно

мие чинии,
Дон Кихот ѝ разказва
приказка.
Дон Кихот я възпява
във възвишени стихове
и я брани
от злата магия.
„Отмести се за малко” –
говори жената, -
гърбът ме боли,
а трябва и пода
днес да изтрия.”
И си мисли:
„Поне да мълчи...”

Лято мое, остани си

в душата ми гладна...
Плодовете ти кипват
под погледа слънчев,
пенливо ухаят
на майчина земна ръка,
сътворена от кал,
дето сее в пръстта
сълзи и благослов
и носи сладостта
във престилка.
А после подрежда
масата в кухнята
и вари мармалад,
стипчив върху устните,
изтръпнали от любов.

Помолих се

на каменния град
да ме изслуша
и да ми прости
за онова
ужасно равнодушие,
което бе разбило
всички входове,
затръшнало врати,
захлопнало прозорци,
отнесло във селенията
адови наградата
на търпеливата природа.

Помолих се
на каменния град
да ми остави
тихите алеи в парка
като параклиси...
Иконите сънуват
своята младост,
усмихват се
с безкръвните си устни,
а кротките звезди
сияят в мрака
с новородената си
млечност.
И няма никога
да ме напусне
това усещане
за вечност.

Улицата мамеше

с измислени слънца,
натрупваше
във вените си
толкова илюзии.
Кипеше от движение,
играеха деца,
а старците почукваха
с вълшебните бастуни
и бавно се стопяваха
в друго измерение.
Улицата беше
само път за някого.
И само светофарът
понякога го спираше.
Размислил на червеното,
човекът си прибираще
вълшебните обувки.
Мечтата му за светове
без живата вода умираше.
Улицата беше
само дом за някого –
с хилядите покриви
и входове във мрака.
Той спеше и в кашони,
прогизнали от влага,
но винаги си лягаше
на някакъв мегдан,
където ветровете
му вееха палтото,
окърпено, но златно,
където всяка вечер

си даваше парите,
за да отвори някъде
вълшебната врата.
А после в сънищата си
със херувимите летеше
из бездната на необята.
Улицата беше
божията плодна нива.
Бог сееше зрънцата,
аз жънех плодовете.
И бях така щастлива!

Циклопът остаря

и в пещерата
стана трудно.
Единствената светлина
на утрото
се разпиля
по всички ъгли
на уморената му памет.
А уж познаваше издъно
всеки камък,
изгаден от извивките
на тялото.
И всеки миг
по нещо се изгубваше.
Най-вече
равновесието,
после ясната
увереност,
че идващият ден
ще бъде
като всички други.
Циклопът не мечтаеше
за пътища,
той искаше
да не изгуби
своя свят,
страхуваше се
от часа,

когато, влизайки
във пещерата,
ще се почувства
като в собствен гроб...
А кой ли би запомнил
някакъв
ужасно саможив
циклоп?

Вика от бездната

морското гробище –
душата ми бедна
се моли за всички
потънали кораби.
Душата тъгува
за някакви вечни
сини градини
и уморена,
сънува жълти пясъци
и пустини,
кервани със злато
и слънчеви залеzi,
медоносни и сладостни.
Някой рисува
на стената на времето
бяла птица,
в небето загледана.
Знам, довел я е вятър
на моята земя,
в земята да легне,
в земя да покълне...
На сърцето тежат
хиляди тонове
солена вода.

Не обичам коне,

но ги чувам
как бясно препускат
по древните улици
на моето сърце,
как теглят каруцата,
поизкърпена вече,
захабена, безцветна,
с поразместени ритли.
Галопират конете
в късната вечер.
Сърцето излиза от ритъм.
Страхът е замрял в очите ми,
разтекли се вече
по всичките ъгли на стаята.
Галопират конете,
отнасят на зимата дните.
Понякога искам без жал
да им дръпна юздите...

Изгревен град

и слънчева радост
по тротоари
от сънувани плажове.
Асфалт от сини реки,
влюбени в общия път
към едно мечтано море.
Изгревен град
с момчешка усмивка,
стар камион
е паркирал до входа.
На капака му -
твоего февруарско сърце
пулсира във розово,
а вените и артериите
се вливат в канавката,
даряват живителни капки...
Градът се пълни
със щастие...
И днес е отложен
гневът на хиляди мравки.

Мълчат

замръкналите здания,
полекичка се движат
сенките
на излинелите
дървета,
на изпочупените пейки,
понесли на гърба
желания,
които трябва
да се сбъднат.

Мълчи кварталът
някак влюбено,
а трите вещички
едвам изгазват
поляната,
единствена останала
неразкопана.

До входа
тихичко прибират
по старомодному
полите си, подпират
длани на метлите
и разговарят цяла нощ.

Оплакват се
от лошо време,
ужасен трафик,
а и още,
че тях отново
са изпратили
в квартала -
да разнасят пощата.

Разкопаната улица

бавно поглъща
всички стъпки
на радост и обич.
Някой някога ще извади
една по една
моите следи до твоите –
като артефакти
на изчезнало племе.
Аз вървя и се спъвам,
затъвам в пръстта
до голите глезени,
а ти се шегуваш,
че съм истинска Ева,
че като нея сея смъртта
в тази пръст,
от която Адам е извезан.
Не познавам
по-вярна следа
и вървя през калта
на божественото творение,
опознавайки любовта.
Предстои ми да вкуся
от сладкия плод
на съмнението...

Притичвам

до свято кръстовище,
където моля небето
по-бързо да светне
проклетият светофар.
Моето богохулство
е сляпо чудовище.
Ти вече отлиташ,
а съдбата оплита за тебе
нови пътища и мечти.
Вероятно не помниш
даже лицето ми.
Терминал две разтваря
за прегръдка ръце,
ти потъваш
с всичките куфари,
с леко побеляло лице,
недоспал и небръснат,
закъснял и готов
да се скараш с целия свят.
Ти си прав – любовта ни е птица
и има право на избор,
има право на свое небе.
Светофарът светва, зелено е.
В очите ми плисват
вълните на гневно
и солено море...

Как искам да съм само

грозно патенце
и да сънувам
лебеди и езеро,
в което облаците
денем се оглеждат,
а нощем плуват
звездни отражения.
Животът ни, уви,
е просто тленен,
но е безценно
нашето пътуване
през всичките земи
на невъзможното.
През долната земя,
където злото
ще се оплези
с огнени езици.
През небесата райски,
дето птиците
ще носят на душите ни
блажени
усещането си
за свобода и нежност.
Как искам да съм само
смело патенце,
за да потърся пътя,
своя път,
осеян със трохичките
на слънцето,
а сянката да изоставя
в двора, птичия,

с душите бедни,
сред огради
впримчени...

Времето капеше

от клоните на дървото
сред двора,
под слънчевия часовник,
който тиктакаше
от изток на запад,
все от изток на запад.
Изправяше всяка
прегърбена нежна тревица,
следеше птиците,
ятата им плуваха
срещу есенните течения
с мечтата за някакъв юг,
за някаква друга родина.
Очите ми бягаха с тях,
искаха да заминат,
но петите дълбаеха
стръвно земята.
Аз държах в полата си
купата с ябълки,
а времето падаше в нея.
Плодът кафенееше
сладко-стипчиво,
сбръчкваше остарялата кожа.
Влязох в къщата
да намеря ножа
и да изрежа гнилото.

На Левски

Камбаната бие,
небето с прегръдка
посреща
поредния ден
на знамения.
Ще замръкна
на пътя, подгизнал
от сълзи и пот.
Ще замръкна –
без всяко съмнение.
Бесилки размятат
белите ризи
на мъже и светии,
а виното
вече горчи,
а хлябът,
отдавна мухлясал,
се рони на пода –
надолу, надолу,
където дочуваме
преизподнята.
Тясно е расото,
стяга душата ми
болна.
Вратите – затворени,
млъкнали,
стиснали устни,
стаяват проклятие.
И чакат –
да ги напусна...

Измислям те...

В ранния следобед,
затоплил длани
във пещта на слънцето,
лениво поизтегнал се
на вехтото диванче
в кухнята, а котето
е свряно в скута ти.

Измислям те...

Очи притворил,
облечен
в синя тениска
и малко цвете горе,
върху джобчето
отляво,
там, дето казват
е сърцето.

Измислям те...

С надеждата,
че съм посяла
хлебно зрънце
в душата си,
което в тази пролет
може да покълне.

През деня смъртта

е далечна измислица,
някаква приказка за нещо неясно.
Нощите ѝ събуждат смисъла
и рисуват в бяло лице,
поставят сива коса на скалпа,
изкълвани от гарван очи,
зейва празна уста... И насън ни боли,
и насън все проплакваме.
После с утрото изплакваме
на очите си взора и я виждаме –
пошла, кичозна, разголена,
дето винаги ляга в леглото ни
и изглежда ужасно самотна.
А когато пристъпи в делника
тихо, кротко и по пантофи,
тогава разбираме – има нашите лица.
Не можем да я гримираме,
манипулираме, експулсираме.
Ще трябва просто да я дочакаме,
за да си стиснем дланите в мрака –
преди тунела със светлина.

Помолих се на слънцето

и то изригна пламъци
над Витоша, покри я с огън
и в яростта си сляпа
угасна, притиснало лице
до каменната гръд,
до изнемога отдало себе си
и своето горещо семе
на планината,
която щеше да зачене
пролетното ни усещане
за жива и първична лудост.
Помолих се на вятъра
и той се втурна с устрем
да помете площадите.
От моята тераса
прането се откъсна
и литнаха чаршафите,
панелените сгради
се сбогуваха със тях,
защото ги видяха горе,
чак при облаците,
раздули бели бузи,
размахали ръкави,
захласнати от своя смях.

Помолих се на капките
дъждовни и те се стекоха
по сухите артерии на града,
реанимираха сърцето му,
прочистиха от плаките
на прахоляка
кръвоносната система.
Градът бе просто нов
и двамата със него
заченахме най-после
своята любов...

Тази вечер

морето се моли
в лилаво.
От очите му
пенести сълзи
се стичат
направо върху
голия бряг.
В своето бяло
приличат
на разбита
млечна сметана,
а пясъкът скърца
между моите пръсти –
сладка
карамелена захар
в сладкиша
на мама.
У дома съм
и ще остана...

Притихват

няколко пеперуди
в ръцете
на инквизитора,
прибират крилца,
пъстроят.
Човекът се спира,
не смее
да свие отново
юмруци,
да ги стовари
спокойно
върху лицето
на бога –
пеперудите
са създадени
по неговото
подобие...

Ще извадя от мрежата

днешния улов.
Ръкавиците ми
са скъсани.
Побеснелият дъжд
хвърля ледени късове
в побелялото ми лице.
Безпомощно
раздират морето
крилете
на няколко птици,
светят божии мълнии
в зениците им.
Водата отмива
градус след градус
телесната топлина,
капчици сол полепват
по издраните,
почернели крака.
Облизвам си устните
с изсъхнал език,
а те прокървяват,
свлича се кожа...
И виждам –
пустиня е лодката,
а мрежата
е уловила сърцето ми.
Слизам при рибите

с надежда.

Зеленооките борове

се вторачваха в мене
и знам, че беше само насън.
Бяха приказка
за друго време,
картина в града,
парадокс на ума,
дето камъкът агресивно
влизаше във владение.
Зеленооките борове
дишаха в сънища,
появяваха се в мечти.
Един прозорец всяка сутрин
си припомняше тяхната ласка.
До днес. Днес умът
отдаде и себе си
на вечния камък.
Зеленооките борове
се стопиха
в отровния смог.
Аз и ти си сложихме маски.
Пред прозореца
вече нахално се хилеше
супермаркет на „Лидъл”.
В крайна сметка
всичко имаше

своя краен срок.

Аз и ти го достигахме.

Крачат сенки

с наведени погледи,
потънали във вировете
на телефоните.
Давим ума си,
потулваме си деня,
заличаваме всяка следа
от Тук и Сега.
Заличаваме
онова същество,
протегнало длани
на ъгъла,
отминаваме тихомълком
юмруците на съседа,
среднощните кратки
писъци. Сън е било.
Глухи ставаме
изведнъж,
ако някакъв мъж
с колата и егото си
избута майка ни
на шосето.
А тя кротичко чака
на спирката.
Не поглеждаме
в очите детето си,
не му говорим
до втръсване,
просто купуваме
нов телефон.
С телефона лекуваме
всяка депресия

и нямаме нужда
от трева и ксанакс.
Засега...

Жената оставя

цветята на плочата
и дълго ги гледа
сред пладнето.
А то е мъгливо,
дъждовно и сиво
почти като в някакъв филм,
където пейзажът участва
в мелахолията
на няколкото герои.
В ставащото зад кадър
обаче никой не жали,
никой не плаче.
На Задушница крачим
към кръстове и гробове,
на Задушница молим
за своите горе,
похапваме жито,
благославяме
ситото си живеене,
поглеждаме към небето,
което мълчи,
и с някакво облекчение
в грешните си души
бързаме – назад
по алеите...
Само жената
с цветята остава.
Със сухи очи.

Прекрачваш през делника

и навлизаш в гората
със сенките.
Вергилий, отдавна захвърлен
в някакъв ъгъл,
не ти подава ръка.
Вървиш, а след теб се шушука,
обсъжда се всяко съмнение,
заличават се стъпки,
някой праща чудовище.
Проправяш пътека
през клони ръце,
нежно протегнати в сумрака
да те хванат за гърлото.
Ще останеш завинаги
в плен на гората –
чудовищен склад
на илюзии и блянове...
Дори не съзнаваш,
че бавно умираш,
дори не разбираш,
че си винаги сам.
Но малка пътечка,
откъснато копче,
размърдано клонче,
отчупена клечка,
влакно от палтото –
оставяш... Гората
е твоята вечност.

Морето шумно задиша,

гръдта му повдигаше синята риза
с дълги, пенливи ръкави.
Разхвърчаха се копчета –
безпомощни гларуси,
във всички посоки на вятъра.
Морето съблече до голо
своето разтреперано тяло
и се впусна в най-еротичния танц.
Прегърна малката лодка,
която се люшкаташе в дланите му,
безпомощно следваше стъпките
и потъваше все по-навътре...

На пръсти стъпвам

в съня ти,
вдигам прашни завеси,
прозорците ти
отварям,
да влязат сини
просторите.
На пръсти стъпвам,
достигам
до най-тъмния ъгъл,
премидам
боклука от вчера,
гоня с метлата
паяка,
дето оплита душата ти.
На пръсти стъпвам
в съня ти
и грея звездна
във мрака му.
Политнал ли си
към бездните,
там долу
ще те дочакам...

По влюбени пътеки

петите ми изгарят,
след мен се стеле пепел,
денят замръква жаден.
А в сънищата после
се лее дъжд и плачат
очите ми за тебе.
Във тях, ако се вгледаш,
ще видиш отразени
зениците студени
в очите на палач...

Ръцете ти

меко потичаха
по реката
на моето желание,
изпълваха
всяка трапчинка
с дъха на тютюн.
Прекосяваха
надлъж и нашир
двете топли баирчета,
засипани с розови
пясъци.
По върховете
дълго се спираха
и намираха
свое местенце
на щастие.
После кротко
полягаха в падината
на вълшебните
извори.
Бяха готови да пият
жива вода.
Ръцете ти
ставаха моята
памет,
доказателството,
че съм била...

Изтекоха сънищата

през отворения прозорец,
тротоарът им се зарадва,
побутваше ги, казваше им:
„Вървете! Ей го къде е светофарът!”
И сънищата един по един
се търкаляха в утрото на февруари
към своята дестинация,
а аз стоях до прозореца
и им махах с ръка.
Щяха отново да дойдат,
посъбрали цветове от деня,
попили от влагата
на дъждовните облаци,
почернели от първото слънце,
нащракали снимки
на градските влюбени
по алеите на градинките,
понесли за спомен
шума на колите,
които много внимаваха
за стотиците гълъби по асфалта,
за врабчетата и децата
с тежките раници.
После чух гласа ти от кухнята:
„Кафето изстива, купил съм баница...”

20

МАКОНДО

1

Сто години вали,

Макондо се пълни с риба.
Плуват цели пасажи,
а катунът пъстрее сред тях.
Аз съм циганка
и на прага ти правя магия,
пускам думите
срещу изгрева -
мъка имаш, да я изтрия.
Ще я пратя да търси морето
и ето – на брега
ще запее с гласовете
на всички удавени...
Ти пристигаш
с вечерната дрезгавина,
с поредната порция дъжд
и някак измамно
се обещаваши на всеки.
И ей така, изведнъж
ми протягаш ръка, да ти гледам.
Нали е неделя, аз се вирам
в гънките на дланта ти,
а сърцето ми
се втурва в чужди води,
за да търси спасение.

И пак се събуждам в Макондо,

полковниците тъгуват,
столовете, озарени от мислене,
в утробите на къщите плуват.

Дъждът ни е стогодишен
и се процежда през зъби –
изгнили, жълти, вонящи.

Боса съм на терасата
и прибирам твоите ризи,
котката с лапа дращи
по стъклото измито.

Дъждът оставя пътеки,
по които да се поскитаме...

Сънувала съм отново,
че нощем светът потъва,
че на конкурса за ковчега

Ной не ме е класирал,
а аз не зная да плувам.

И пак се събуждам в Макондо
с предчувствието на циганка,
която си знае мястото.

А ти си болен и плачеш,
че те гони чума безсъница.

За нея ли още тъгуваш?

Макондо ни връща обратно

всички сънища и любовници.

Всяка молитва и клетва,
данъчна декларация,
всяко стихотворение,
избягало от учебника.

Макондо ни праща с латиница
есемеси за обич: „Здр.Ко.Пр?“

Есемеси от живи, есемеси от мъртви,
като въпроси за този свят,
като отговори за другия.

Макондо е път към нищото,
значи е свят безмилостен,
дето потъваме в блатото
на безкрайното съжаление,
дето всичко е само веднъж,
а в гробището отвъдно
няма заровени мъртви.

Една разпиляна луна
все наднича във спалните,
а всички тъжни момичета
сънуват едновременно
своите щастливи сънища.

Когато си изпихме

шоколада,
изчезнахме
във неговия мрак,
стопихме се
в кафявата му сладост,
облизали
и дъното на чашите.
Кръжеше любовта
във нашата стая,
а ние със смирение
се гледахме
и бавно си поглъщахме
вечерята,
решили да запазим
равновесие.
Но казват – в къщата,
където са ни бесли,
не се говорело
за примки и въжета.
Отвън луната
се разпадна на парчета
в прозорците
на шумния квартал.
Вечерята
не беше си изял,
остави и кафето
недопито.
И само шоколадът
те накара
да ме целунеш,
пренебрегвайки звездите.

Какъв цъфтеж

във летния следобед!
И тези странни
жълти пеперуди...
Те помнят още
райските селения,
те знаят, че е чудо
да си с мене.
Какъв цъфтеж
след тонове вода,
след вкус на гнило,
смърт и водорасли....
Цветята в пруста
просто избуяват
за някакви минути
в моята памет,
където плуват още
удавени животни,
брачни спални,
където Мелкиадес
се завръща
с поредното изобретение,
а ти си проверяваш
телефона всеки път,
когато мислиш,
че съм ослепяла.
Водата вече
стига до таваните.
И само пеперудите
като по чудо
отбелязват
отчаяната ни

любовна лудост.

В просъница

дълбая здрача в стаята,
а сенките се удължават.
Стопило се е вече пладнето,
след него вечерта се утаява.
Дълбая сенките
на здрача по стените,
в очите ти,
във дланите, отпуснати.
И името ти
трудно изговарям
и пожелавам даже
да не идваш.
Напусто водихме
войни със делника,
напусто се старахме
да сме праведни.
Сега сме нечий спомен
избледнял,
във който се целуваме
с луната - в мига,
когато тя ще възкреси
духа на потъмнелите стъкла
в прозореца
на нашата къща.
Там тихичко очаквам
пред олтарите,
запалила сърце
от топъл восък,
едно последно
есенно завръщане.
И времето най-сетне

да натисне спусък.

Един полковник

знае какво е война
и се втурва към нея,
решен докрай да изсмуче
на своя живот самотата.
Самота – слепи циреи,
безразсъдни убийства,
самоубийства,
които се сипят
в пожарите на стотици
въстания, революции,
митове и легенди,
приказки и предания.
Сипят се просто така,
и винаги в самотата
на някакво утро.
Войници разстрелват
врагове и предатели,
разстрелват приятели.
Най-добрият приятел
бил мъртвият.
Най-добрият любовник –
химерният, недошлият,
създаденият в сърцето
на изгубената жена.
Ние знаем
какво е война и я водим
с душа на стратези,
и я водим със страст,
дето жили и хапе,
бичува и гони кръвта
от нозете ни.

Почти сме разглезили
своята обич...
Докато някъде,
в някакъв час
не узнаем, че славата
нищо не значи,
че сме щастливи
само ако прекрачим
прага на родната къща
и се познаем
в очите на своята майка —
в едно последно
завръщане.

Всичко вече е в повече...

Така плодородни,
изобилни и щедри
са тези дървета!
Тревата достига
прозореца,
а ти преброяваш
седемстотин светулки
в нашия двор.
Те примигват
свойски,
изпращат тайни
сигнали и канят
звездното войнство
да ни дойде на гости.
Всичко вече е в повече.
Имаме пет
телевизора,
двадесет чифта
обувки, хиляди
верни приятели,
готови да вдигнат
ръка, ако случайно
потрябва.
Имаме главоболие
и стомашна язва,
не можем да заспиваме
в това изобилие
от козметични продукти,
добавки, лекарства.

Лекуваме дискомфорт,
стомашно разстройство,
запек, слънчасване...

Вселената
все още се надява,
че ще пораснем.

Скандално злочест си

в нашата тъжна панелка.
Звън и прекъсва
това ужасно потене –
среднощно, любовно,
сънено, откровено,
подгизнало
от толкова мисли за мене.
Скандално злочест си.
Филийката в тостера –
става на въглен,
кафето горчи,
колумбийско,
в голямата чаша, без захар.
Като полковника, мислиш си ти,
обсебен от чуждите думи.
Вляво ръката ти
плува сред страниците –
златна риба
в реката на времето...
Самотата ми
ще те удави,
стогодишна и бременна.

Шепнейки заклинания

по следите на вятъра,
аз се вричам в обич
на твоя ден.
Гоня стъпките ти
от вълшебни обувки
по тротоарите поизкъртени,
приютили сред плочите
едно многоточие
от детелини. Трилистни.
За теб ще рисувам
със зеленото на очите си
всяко четвърто листенце,
ще те спъвам с поглед,
а ти ще се взираш
и ще броиш...
Кога ли ще се обърнеш
и дълго срещу мен
ще мълчиш?

Синьо, по-синьо,

най- синьо...

От очите ми

капят бисери,

а на устните

трендафил цъфти.

Тичам с боси пети

и оставям следи

в паметта ти.

Между пръстите

блика

жива вода,

диша пясъкът

с пълни гърди.

Синьо, по-синьо,

най-синьо...

Нечий зов

ме превръща

в птица

небесна.

И политам,

а ръцете ми

стават криле,

щом със синьото

се наметна.

Някак бързо

снегът се стопява.
Водата запява
по улиците
с гласовете
на рукнали капки,
разрушили най-сетне
затвора
на коварния лед.
Слънчасват
златните кръстове
на кротката църква,
прибрала
набожно поли
встри
от зелените борове.
Далече на изток
се плисват огньовете
с цвета
на разжарена мед.
За момент
ми се иска
да се моля със теб.
И със лятото.
Близко е...

Иконата болеше

като рана.
От синьото на дрехата
се лющеше боята,
очите ослепяваха
от времето и влагата.
Не се налагаше
в кръга от светлина
да търсим смисъла.
Стояхме и измервахме
живота си
със вдигнатата Му
десница,
а ангели се качваха
и слизаха.
Тук беше твърде лесно
да повярваме,
че можехме
да си събличаме
за всеки странник
ризата...

Прах застила

пътищата
и спалните,
дето двамата
минахме,
дето с разширени
зеници
всеки чакаше
нечие идване.
Прах разяжда
книгите ни
неписани,
все я бърша
с мократа кърпа,
а тя все възкръсва
от мъртвите.
Прах при прахта...
Помоли се
за мене
в нощта.

В розово-синьо

небето пристъпва
до олтара на планината.
Камбаните гръмват.
Черен мравуняк
се нанизва
по калдъръма.
Зов за молитва.
Планината
изпраща прохлада,
изпитва
особена радост –
в ръцете си стари
все още държи
раждането на мрака.
Ще дочака да види
как небесното
ярко светило
свежда глава,
как се свлича на колене
пред свещената
планина,
оставило огнена дия
по нейния гръб.
Като стигма.
С последната си въздишка
небето изтрива
огнената черта.

В самота
монасите се препъват
към килиите,
понесли крехкия огън
в душите си –
восъчни свещи.
Планината стои
зад гърбовете им
и удължава живота
на сенките.

Засадохме градина

в най-тъмния
ъгъл на стаята.
Безличен, студен,
домът заприлича
на щастие.
Поливахме мрака
и дълго чакахме,
докато слънцето
обикаляше.
Най-после достигна
до тъмния ъгъл.
Просветнаха
паяжинки лъчи,
градината засия,
разнесе
предсмъртно ухание
и разбира се,
ни прости.

Долу, във ниското,

реката пресъхваше
жадна, самотна и кална.
Брегът я притискаше
в алчна прегръдка,
а тя все сънуваше
как звънко се плиска
сред диви цветя
и папури.
На дъното днес
някакви гнойни мехури
се пукаха
и омирисваха въздуха
на зеленясало блато.
Нощем проквакваха жаби.
Това бе наградата,
която остави
нехайното време.
А къщата зееше
срещу реката,
отпуснала в немощ ръце,
парчетата кожа
се смъкваха
от почернялото ѝ лице,
очите, поослепели,
се взираха с мъка
във здрача
и чакаха дъжд.
Да заплачат...

Ръцете ти

меко докосваха
пианото
в тъмния ъгъл.
Отдръпнах пердето,
светът се затича
в очите ми
на момиче.
Ръцете ти,
потопени в кървавото
на изгрева, вече
отсичаха яростни
звукове,
сричаха
по клавишите
последната ни любов
и хипнотично привличаха
нощните пеперуди
по нашия път –
изгубен...

Разтревожено утро

се втурна
от монитора в стаята.
Посрещнах го, като вдигнах
на щорите кривите ленти.
Вън градът бе притиснал
мокро чело към небето
и изтискваше
своите улици една по една.
На моменти се спираше,
тръсваше мокри коси
и оставяше този дъжд
по лицето си – нека вали...
Последните капки плъзнаха
по моя прозорец.
Докосвах ги, галех ги,
къпех пръсти във тях.
После седнах на масата
с мокри ръце,
а дъждът заговори
нещо важно
на черното ми кафе.
Телефонът прозвънна
с дъх на цветя,
от очите ми заваля този дъжд
като истински бисер.
Вън градът засия
в изненадваща, цветна дъга.
Обеща ми да бъде добър.
Тръгнах. Проверих си и чантата –
ето ги: ключове, маска, чадър...

Часовникът звънна

алармено –
в шест часа сутринта,
ръката по навик
се втурна
към новия ден.
Ти стоеше бос
на терасата,
а твоето огънче
се превърна
в звездна находка
за мен.
Кафето
без мляко и захар
изстиваше.
Чудех се
дали те поклаща
вятър,
или се местиш
в сънния ритъм
на сумрака –
от пръсти до пети
и обратно.
Сложих в кафето си
мляко
и за първи път –
захар.
Ти влезе и каза:

„Вали!“
Облече палтото
и тръгна,
забравил обувките.
И се върна,
разбира се.
Хладен и влажен.
После чух асансьора,
после пред входа
си отвори чадър.
Не се обърна.
Нощта бавно
умираше...

Часовникът

бавно на капва
върху шкафа
стотици
непотребни секунди.
Преброени, остарели
секунди,
в които аз и ти
сме живели.
Часовникът
бавно премерва
у нас умората,
самотата,
моите викове
срещу теб,
строшената кана
на плочките,
стъкълцата.
После идва
минутата
на шамара
и моите кървави
стъпки до банята.
Хлопването
на вратата след теб
порязва слуха ми.
А часовникът отброява
всичките удари
на сърцето ми
и разбира,
че съвсем изостава...

Мълчаха поляните,

небето се молеше,
едно крайпътно дърво
не усещаше
своите корени.

Съхнеше. Някъде долу
прекъсваха соковете,
спираше кръвотока,
земята неплодна
се ронеше...

А пътят към тебе
изглеждаше земен,
примамливо лесен,
утъпкан

от толкова много
говорене. Заваля.

Капките удряха
безпощадно праха,
проникваха

в корена на дървото –
чак до дъното
на живота му.

Тъпо, глухо
в самото начало,
една по една.

После рукна
библейският дъжд.

Дървото се давеше
в космическа самота.

Повика ни
само веднъж...

Днес мълчим,

а говорят Ония,
дето спят
под звездите,
зарити на родна земя,
завити грижовно
под тъмната угар,
под зелена трева.
Днес говорят Ония,
които отдавна
сънуват
в отвъдните поселения,
които, свободни,
празнуват.
А ние мълчим.
И вечеряме
със святата тайна
в сърцето,
със вино и хляб,
дето Бог е нарекъл.
„Имала майка
едно ми чедо...“
И водите
потичат обратно,
небето се плиска
по прашните улици,
земята замесва
луна и звезди
в своя обреден хляб.
Днес мълчим
и се раждаме пак.

И докосваме с устни
отвѣдния мрак,
за да свети
по нашите криви
пѣтеки...

Земята надничаше

между тротоарните плочки,
рохвава, кафява и хлебна,
с тревица, покарала
в цвета на първото
крехко зелено.

Погалих я с поглед,
очилата ми замъглени
леко паднаха по лицето,
покрито с маската
на толкова страх.

Но ето, тревата
щастливо протягаше
зелените пръстчета
към топлото на небето.

Намираще влагата
в сърцето на камъка,
разтворила сетива
за света.

А градът я очакваше.
Боже, как я очакваше!
Та животът му беше
трева...

Слънце в кухнята

на панелен блок,
избелели тапети,
книжна икона.
И от оня балатум,
светлозеления,
вече окъсан,
вече изронен.

Слънце в кухнята,
облаче прах,
ти си седнала
на кушетката.
Телевизорът стар
те залъгва пак,
ръцете довършват
новата плетка.

А копривата
пари пръстите,
още малко
и си готова.
С тези ризи,
любовно магьосани,
искаш да върнеш
децата отново.

Тихо влиза
някой при тебе
и с усмивка
нещо ти казва.
Слънце в кухнята –
ангел небесен
и перце, оставено
на перваза...

Тихомълком

някой погали
лицето ми,
аз отчаяно
тичах след него.
Светофарите светнаха
всички в зелено,
вълшебни пътеки
метнаха тротоарите.
Гората от сгради
разтвори
пред стъпките ми
стотици прозорци –
като пролетни пъпки.
Аз тичах
след тази ласка
незрима,
защото бе обич,
каквато чаках
с години,
бе моята глътка
жива вода,
бе топлият извор
на моята сила...
И градът омагьосан
ми даде крила.

На В. Петров

Когато се съмва

на моята улица,
тази пролет по нощница
се разсънва полека.
Повдига ръцете си,
опротя косите,
чудодейно напъпили
с цвят. После мие лицето
под капките дъжд
и го трие с облаци –
хавлиени кърпи.
Когато се съмва
на моята улица,
някой пее прегракнало
на терасата,
а с колелото си
бърза към изгрева
един пощенски раздавач.
Все още ли има
писма старомодни,
над които влюбените
да плачат,
или аз си припомням
тази пролет, писмата
и разбира се,
раздавача?

Изнизва се

огърлицата,
падат миналите дни
един след друг.
И кръговратно
аз и ти
ще оцеляваме
във океана
на своите безсмислени
лъжи.
Изнизва ни се времето,
което ни остава,
нехайно,
безболезнено почти,
се разпилява.
Като огърлицата
бисерна на мама,
чийто тъничък конец
изядоха молци...

Тези кротички

бръчици
от двете страни
на лицето ти
се преместват нагоре
и свиват очите
от смях.
Аз се вглеждам
във тях –
две луни
на прозореца
светят.
Аз и ти
се целуваме
сред космически
мрак.

Полудели тревя

ми разказват
за своите сънища:
как полягат
под алчните пръсти
на вятъра,
как потрепват,
когато дъждът целува
всяка развълнувана
клетка,
как флиртуват
със слънцето
и жаркото лято,
но знаят,
че когато отmine
този царствен любовник,
ще захвърли
сърцата им
като стари жилетки,
избелели, разплетени,
по полето
на толкова сънища.
Тревите са тези,
по които минават
и нашите плахи пътеки,
преди да излязат
на широките,
кални друмища.

Кротък сън,

после някой
ме буди
с топли длани
на слънце и юни.
После пясъкът
влиза в очите ми,
а аз примижавам
срещу своята орис –
да бъда брегът ти
вълшебен,
дето тласкаш,
отчаян и верен,
вълна след вълна.
Сам изливаш
от бутилките,
хвърлени във морето,
духове,
толкова духове
самота.
Кротък сън,
после падам
във мрежата
на следобедна
пустота
като златната рибка,
заслепена от своята
нежност.

Една тъжна усмивка

върви срещу мене.
Протягам ръка
да избърша сълзите й,
а те отразяват
целия пролетен град.
„Не плачи! – ръкомахат дърветата –
Постой малко със нас!“
Пустите улици
крачат самотни,
мечтаят за припек,
но сенките все ги застигат.
Усмивката кротко присяда
до спирката на трамвая
и поглежда към мене.
Може би знае,
че ще я взема със себе си
и ще стане хлебното зрънце
в душата ми, попаднало
в почва богата
и достигнало слънцето.
Престрашавам се,
повдигам си маската
и съм цялата обич и ласка.

Когато кварталът съблече

потока от хора,
му стана и леко, и болно.
Тишината бе призрачна,
воално прозирна
и бродеше шумно
по празните улици.
Светофарът жадуваше
за човешка ръка,
съживила в артериите
светлината.
Дори тротоарите
понаместиха плочки,
замечтали да бъдат погалени
от детски крачета.
Тогава кварталът усети страха
на своите сгради.
Прегърнати от предградието,
панелите тракаха зъби,
с плахи погледи вдигаха
завеси и щори,
нарязали на парчета
синьото на небето.
Тишината се спря
и на нашата улица.
Беше самотна.
Искаше с някого да поговори.

Днес рибите

за първи път
видяха небето
и отчаяно
се влюбиха в него.
Показваха
нежни главици,
дишаха плитко
и с болка в хрилете
все чакаха птиците —
да им разкажат
за полета, слънцето
и оня Икар,
дето сложил криле
на ръцете, полетял,
а после подпалил
сърцето си
и паднал в морето.
Рибите помнеха —
бяха негови рожби
и знаеха,
че в някаква точка
от битието си
щяха да стигнат
небето...

Потопила очи

в телефона си,
аз превъртам
като малко дете
десетки картинки
и снимки:
изгреви и море,
и слънчеви плажове,
две-три камили
в пустиня
и цветя –
за мене безименни,
някак ненужно
красиви,
екзотични и диви
в моя свят
на панелена самота.
Не ми се четат
дълги послания,
новини, откровения,
суета,
телефонни измами,
реклами,
предупреждения...
Като лъскави картички
пред очите ми
преминават статуси
на музеи

(Роден – „Мислителят“),
на сгради
от Лондон, Париж
и Венеция
(потънала в слънце
и синьо, а днес –
болна,
задавена
в своите органи).
Умът ми отказва
да влезе в кадър,
с чужди спомени
да подхранва
илюзията живот.
Потъват очите ми
в телефона
калейдоскоп,
който дави сърцето,
запалена свещ.
Сърцето,
което жадува
за нещо толкова
хубаво
като пролетна среща.

На Италия

Един приятел

ми прати
албум със цветя.
От Италия.
Телефонът запя
с гласовете
на толкова влюбени.
И веднага видях
на театъра
прашната сцена
и онази тераса -
с нацъфтели в розово
градински бергении,
Жулиета,
затворена вкъщи
с бавачката,
и Ромео, избягал
от нощната стража...
Днес Италия плаче,
Италия страда,
а цветята в розово
по балконите пеят.
Всяка педя земя,
историческа сграда,
площад и градина,
всички гълъби и камбани
се молят за нея.

Тя е споменът в мене
за една Жулиета,
за целувка в тъмното,
тя е рана в сърцето
и стих в песента
на поета.

След ада на Данте
винаги следва
разсъмване...

Препуснаха белите конници

по тихите градски улици.
Раздиплиха бели савани,
покриха тревите,
избуяли от обич,
цъфтежа прибързан
на толкова много любов.
Градът онемя и застина
в тази зимна картина
на бялото нищо.
Няма ги птичите песни,
няма го смелия полет
на толкова много мечти.
Отново умряха пчели.
Ослепяваме, оглушаваме,
самотата наоколо
ни притиска, боли.
А толкова много искахме
да се срещнем
в кипящата пролет!

Завръщат се

зимните думи
в гардероба
на моите мисли.
Поотърсвам ги
от снега,
стопям в прегръдка
премръзналите.
Вадя ги по столовете
и ги слагам да седнат.
Ще си говорим
за времето, вирусите,
мъглата
в душата ми,
дето кашлям от нея.
Каня думите
да вечеряме.
Довчера мислех,
че са изгубени,
днес всичките
са при мене,
да ми напомнят
за Оня път,
дето ще тръгна
след време,
а думите целогодишни
ще засея в света
като семе.

Захапа зимата

и моята улица.
Постави
снежни капани,
прегради алеите
с преспи,
заличи всички стъпки
наоколо.
Няма брод
в тази ледена
пустош,
не откривам следите
на гълъби,
врабчетата
са се сгушили
в клоните
със своята надежда
за утро.
Прекършени
цветни венчета
просветват
в калта на шосето...
Захапа ме зимата
с ледена карантина.
А докато премине,
ще помисля
за греховете си.

Останала сама

на стръмния площад,
усещах зад гърба си
гората от бетон.
Пребродила бях всяка
асфалтова река,
навсякъде се спъвах,
боклуците ме давеха,
очите на панелите
трескаво горяха,
а сенките на тъмното
преравяха до дъно
възторжените кътчета
в душата ми.
Но аз все пак успях.
Измъкнах се и ето ме
на този странен хълм,
почти в средата златна
на каменния град.
И го видях...
Вървеше срещу мене,
от своя лес излязъл,
в очите му просветваше
желание да мине
оттатък всичко земно.
Протегнах му ръката си:
„Ще бъда твой Вергилий,
когато слезем в мрака!“

„Води ме!“ – каза Данте
и заплака...

Ще се връщат обратно

всички кървави залези,
ще броим часовете
до мръкване.
Няма нощ, а денят ми
е само за тебе
и безкрайното твое случване.
Ти се раждаш внезапно
долу пред блока
и стоиш вече час,
взел чадъра в ръка,
слаб, беловлас,
сред безмилостна
светлина.
Виждам всяка черта
на лицето ти
с ангелско изражение,
а очите ти са забулени
с тази сляпа надежда,
че нощта ще се спусне
и над нашите пътища,
а ние ще легнем,
прегърнати, за да осъмнем
сред хиляди сънища...

Очите ми прескачат

по празните тераси
на квартала.
Улавям сърцебиене,
високо кръвно,
на щастието отмаляло
пулса.
Усмивките ни днес
са тъжни,
поставени под карантина.
А пролетта
внезапно е заминала
със актуален пропуск
от работодател.
Довчера си е бърбрила
с комините
и даже им е обещала
щъркели,
а днес оставя зимата
да ни лекува
с белите престилки
на пъртините,
където все по-рядко
някой стъпва.
Очите ми прескачат
през алеите на парка
и кварталните градинки,
прегърнали със сняг
пързалките,
на люлките се залюлява
вятърът,
а клончетата цъфнали

на сливата
мобилизират
всичката си обич
и вярват в силата
на общите си корени.
Затворени са ми очите вече.
Аз се превръщам
в нежен сливов цвят
през снежна вечер.

Панелени изгреви

посрещат очите ми.

Сънищата в тях

се събуждат.

„По вода ще ти тръгне“ –

казва ми баба,

когато й шепна в ухото

как съм играла насън

по някакъв пясък,

а морето шумяло

между пръстите

на краката ми

с бели балончета смях

на русалки.

Сега водата приижда

като челюсти

на цунами.

Сънувам, че оцелявам.

Зеленият хълм

се движеше бавно
към мене.
Още малко
и щеше да влезе
в прозореца.
Повдигнах завесата
на съненото си време
и го видях,
озарен от цъфтежа
на гаснещите звезди.
Боже мой,
та това е лицето ти –
с набола брада
от зелена и сочна трева,
с лунички
от разпилени глухарчета,
с дълги коси
от развени в сумрака
ветрове
и с множество бръчки –
коловози,
пълни със застояла вода.
Там, зад хълма,
при жабите
и водните кончета,
бяха нашите
влюбени шепи,
пълни с кал
и попови лъжички.

Бяха петите ни,
набити с улична пепел
и очите, искрящи от светлина.
Зеленият хълм
беше нашата планина
от вълшебства.
Тук мечтаеше
едно бедно детство
през лятото по ранина...

Мисълта ми се лута

по етажите,
към десетия нагоре – пеша,
няма асансьор за мисълта.
В едно гранично
и отчаяно пространство
ще закова за малко
самотните си стъпки
към света.
Отвън бе зима, а сега е лято.
Едната ми ръка държи
шейната на детето,
а другата погалва
топъл пясък и хвърля
жълтите парички
във морето,
за да покрие жадните очи
на толкова изгубени
удавници.
На първия етаж
ще срещна пак
усмивката ти,
изпусната небрежно
до пощенската ми кутия.
Една кутия,
дето е разцъфнала
в пустинята на мисълта ми,
защото някога

е боядисвана в червено.

А крачките ми
ще изкачват стълбите,
ще преброявам
стъпалата съвестно
и някъде към седмия етаж
ще почна тайничко
да се надявам.

Птица на клона, тежка и мокра,

сякаш се смее.

Поглежда ме

с лъскаво черно оченце

и се люлее.

Ще счупя прозореца,

парчета ще падат

по всички балкони,

дограмата е стара,

а тази година съвсем се изрони -

като моята кожа

пада на тънички люспи,

които се реят за малко

из синия въздух.

Мисля, че точно сега

и аз мога да литна,

ето и птицата кима с глава

утвърдително.

И тогава очите ми срещат твоите

на тротоара...

Те трябва да знаят

кога си ми дал

тези снежни кокичета,

изсъхнали вече в хербария.

Аз не помня,

съвсем съм улисана

с тези свои очи на прозореца,

дето вечно те гонят.

А така ги боли,

че изпускат всички сезони.

Не мога и не искам

да рисувам.

И Господ е рисувал

с кал

и звезден прах,

а после назовавал

с думи,

да оживее времето

чрез тях.

„Да бъде!“ –

казвал всеки път, когато

добавял нов,

все по-прекрасен цвят,

множели се нюансите

богато...

И само самотата Му

оставала

единствена

във тоя шарен свят.

Утрото кротко премина през стаята

и остави ясни следи.

Погалих трептящите слънчеви зайчета
по латексовите стени,
после седнах на килима – не по средата,
а малко вдясно, повече към вратата.

И успях – слънцето ме огря.

Беше някакво ново усещане
за съпричастие с нещо,
до което никога не достигах,
бях часовников механизъм с батерия
и усещах как денят ме зареждаше
с енергията на своите кратки минути.

После слънцето се пречупи в ъгъла
и изтече – моят суров жълтък от вчера
в празната пластмасова купа.

В зениците ми просветна последна
спасителна нишка – паяжина въже
за моята изстрадана мисъл.

Лятото ще съблече от мене

дебелите, прашни мисли,
сложните изречения,
съставните глаголни сказуеми,
дето предпазват ума ми
от студа, дъжда и мъглата,
от настинката, бронхопневмонията,
всички вируси и бактерии.
Лятото просто ще дойде
и ще намери верния тон на трелите,
ще свали от гърба на земята
кожусите, палтата, шинелите
(и твоя мъжки балтон,
дето обичам да нося,
макар че е тежък и сив,
и вече протъркан на лактите).
Денят ще е бос и щастлив,
а косата му – вързана с ластиче,
за да не я разпилее вятърът.
Обули белите гуменки,
в които сме намерили пясък
от плажовете предишни,
ще си помислим: „Господи!
Благодарим ти, че знаем да дишаме!“

Натъпка ни времето

дълбоко в джобовете си,
прибрахме глави
от звездите.
Някой забрани
всички простори.
Един хоризонт
избяга в тъмното,
качи се полека
по стълбите
и клекна пред нас
като куче –
в очакване да го разходим.
Но Рапунцел и принцът
стояха във кулата,
обикнали самотата си.
Очите им свикнаха
с паяка на стената,
пръстите рисуваха
сърчица по прахта.
Хоризонтът на стълбите
скимтеше, разкъсван
от своите копнежи,
но ние не искахме вече
да търсим врата...

Бавно отделяме

своите сокове,
пуснали корени
сред панелите.
Довчера мълчахме,
днес вече говорим,
създаваме свят
сред застоя.
Ти казваш: „Ще бъде!“
Аз паля свещица
и я слагам на масата.
Ти подреждаш грижливо
моите спомени:
лицето на мама
изгрява в прозореца
с лехите на село
и доматиите –
крехки планети,
които се люшкат
в своите орбити
като малки слънца,
сътворени
с човешка ръка.
После четеш
(изненадващо и за мене)
притчата на Исус
за хлебното зрънце.
„Къде ще го сеем,
любими?“
„При болката“ – казваш.
И за пръв път
от толкова време

се смеем.

Морето пълнеше

ръцете ми с живот –
той беше пясъкът,
изтекъл между пръстите,
трошливи мидички
и камъчета бели,
оплетени във мрежите
на водорасли.
Провиждах в тях
косите на русалките,
пътеките им в морската
градина, където може би
във някой слънчев ден
душата ми на риба
ще премине.
Аз все загребвах
морската дълбинност,
но тя ми се изплъзваше –
бе смисълът
на странното ми лутане
между вълна и бряг.
Отивам си, море,
не даде нищичко да взема.
Остана си самотно, притаено
в една бездънна пустота –
на моята нежност,
и време,
дето само сърцето ми
измерва...

Морето беше

влюбено
в най-малката
от трите дюни.
Протягаше към нея
нежни пръсти,
изхвърляше
страстта си нощем,
когато копнежите,
събудени у него,
завихряха
невероятните водовъртежи
на желанието.
А после се разплакваше
и кротичко
притихваше в нозете ѝ.
Понякога,
когато дюната
разнежено поднасяше
гърдите си на слънцето,
морето
се ожесточаваше.
То свличаше
златистата одежда,
насилваше
набъбналите връхчета
и давеше
в подмолните течения
наивната ѝ пясъчна
надежда –
да бъде само топлина
и нежност.

Една пътека

тъгуваше за залеза,
за моите вечерни стъпки,
за падналата кърпичка
от чантата.

Аз се наведох
ниско над земята,
а тя щастлива
ми протегна себе си –
да я целуна.
И... ме спъна.

Денят заплува

някак плахо
из уличките криви
на квартала ни.
В дъжда
и упоритата мъглица
долавях
смелите трели
на птиците,
долавях
първите лъчи
на слънцето,
успели да пробият
бронята
на остъклените балкони,
на спуснатите щори,
заклучените ни усмивки
без лица.
Денят си знаеше –
по график му се падаше
да дойде
в толкова часа.
Но беше изненадан,
че хората
си искаха нощта –
със сънищата, изнемогата
и вярата,
лъжите и вълшебствата,

илюзиите.

„Дали ще ме изгубите? –
попита ме денят. –

„Наистина?“

И аз му отговорих:

„Сигурно. Нима не виждаш,
че сме лекомислени?“

Този дъжд отми

всички мои усмивки,
залепени за теб
на прозореца вчера.
Те полека заплуваха
по калната улица.
Проследих ги с обич
до отсрещния ъгъл –
завиха и се изгубиха.
А как исках да ги намериш...
Този дъжд, кротък и монотонен,
под небе, закърпено
с парчета от чула,
дето дядо завиваше
нощем конете.
Този дъжд бе отнесъл
цяло съзвездие,
дето някой в тъмното
ми остави да свети –
топлинка от огнище,
разжарено от баба,
да сгрява ръцете ми,
двете. Този дъжд....

Ще викам

през времето,
от паралелни вселени
ще ви будя
в безгрижните нощи,
аз, градът,
до лудост съм ваш.
Без дробове и въздух,
с очи ослепени,
сънувам
дърветата още.
Само скелети голи
са възкръснали в мрака
и се гледат
с мъртви зеници.
В тези колоси от бетон
и арматурно желязо
гнездят, мутиралаи, птиците.
Ето, конници идат
и слагат печати,
а на пътя Агнеца е легнал.
Аз ви каня,
в святата си невинност
и дързост, всичките
да прогледнете.
И да видите
в алчната утроба
на дните си
как заченат съм
от делата ви,
ще ме носите в костите
чак до гроба си –

на земята
и в последната прах.

Но не вдигайте
повече кули към Бога,
търсейки само щастие.
Все едно, те ще ви свличат
надолу,
защото са кули от страх.
Аз съм вашата лудост,
наречена бъдеще,
и в мрака
се моля за вас,
капсулирано
в някакъв космически час,
дано все пак
ви дочакам...

Когато утре се събудя,

навярно няма
да съм същата.
Ще бъда като болест, друга
с душата си
на празна къща.

Като насън бях разпокъсана
във дебрите
на зло мълчание.
А после не дойдоха вълците
да ближат
скритите ми рани,

а после нямаше милостиня.
Посестримите
самодиви
не причестиха с хляб и вино
политнала
душа в немилост.

Когато утре се събуждам,
сама ще си зашивам
раните,
ще ги облизвам като куче.
От теб и белег
да не остане...

Сънувах и аз

заедно с всички
сънуващи.
Някой ни включи
на споделен екран.
Щастливо
си прехвърляхме сънища
като в речника
на хазарите.
Влязох днес
в съня ти,
а ти беше заспал
в телевизора.
Толкова много вярваш
на фойерверките,
толкова доверчиво
общуваш с лъжите.
Все си мислиш,
че са вълшебства.
И да, хубаво е,
някак безпаметно.
Аз съм част
от реклама.
Сънуваш ме
като хапче за сън...

Любовта ми краде

късчета лудост, смее се
и ги хвърля в морето.
„За да пазят рибарите –
казва – да им светят,
когато светът притъмнее,
а водата оживее на дъното си.“
Любовта ми измива очите
с прогледниче и солени сълзи,
за да мога да следвам
чужди очи през море,
да заспивам в ковчега
на нечия самота,
да гадая по длани, кафе,
да провиждам
как мия кръвта от сърцето си,
чистя кал от лицето,
а с ръцете строя
своите църкви и къщи
в градовете на чужда земя.
После с няколко риби
ще нахраня света
и ще чакам любовта
да ме разпъне на кръста си...

Довери се на моите

пророчески длани,
ще те вода
в земи непознати.
Ето картите, обърни ги,
хвани
тънката нишка от злато.
Разплитаме платното
на забравено минало,
изтъкано от сълзи и мрак,
а после потъваме
в бъдещи мигове.
Все още неясно е,
нямаме знак... Довери се
на златната нишка с любов,
чуй, новините пристигат:
с грохот на буря,
с кротичко плискане,
телеграма от бъдното,
писмо до поискване...
Мореплавателю,
небесните вирове
ще се оглеждат
в очите ти сини.
Виж своята вълна!
Приеми я, целувай
ръцете ѝ хищни,
удади сърцето си в самота.
Брегът ще те чака –
слънчев пясък и ласка,
и топло начало...
Късай нишката, тръгвай,

а аз ще поплача
на чайките
с безнадеждния крясък.

Ще рисувам

на твоята възглавница
лицето на моето време,
от сутрин до вечер заето
с нещо толкова делнично:
кафето в различните чаши,
лекарствата ми за кръвното,
всеки път по малко се плаша
от тостера, дето гръмна
миналата година.
Ще изпера лошите сънища,
ще ги пратя в реката вълшебница,
та по вода да ни тръгне.
Ето, пускам пералнята.
От този лук парят очите,
наострил си ножа, рекламния,
тънката кожа на пръстите
кърви върху порцелана.
Ще си свалим ли маските,
като сядаме на вечеря,
или ще бъдем пак същите –
все с проблемите си от вчера?
И тогава ще можеш да видиш
бръчиците от тайния смях,
умората между веждите,
зачервения нож на очите.
Гилотината на устните
всяка минута отсича
напъпила в мрака усмивка.

Тя пада върху покривката –
крива, размазана щампа...
Черно-бялото е погълнало
твоята удобна възглавница.
Още не си се събудил.
Аз пазя цветни боички
от едно припомнено лято,
ще ги подостря всичките,
ще рисувам лицето ти бяло.
Точно като моето –
ще гледам във огледалото.

Възкресение

Възкресение

1

Тишината удря

двете ми слепоочия,
бие камбана –
праведна, православна.
Ти си сам
със кръста си,
аз ти мия раните,
господи,
беше мой – отдавна.

2

Възкръснахме

и причестихме утрото,
запалихме на пладнето
кандилото,
а вечерта си легнахме
с молитвите в душите –
две догорели в мрака
вощеници....

Тази толкова кратка

минута безпаметство...
Като ореол на светица
светлината попиваше праведно
в стената на някаква къща
в някакъв град.
Мазилката пазеше
ронливия спомен
за ръката на майстор,
топла и силна,
с изпъкнали вени
и пръсти на възли,
дето пластеше боя след боя.
Красивата къща
бе толкова влюбена,
разтваряше щедро прозорци,
прегръщаше с нежни завеси
и чакаше като изгубена
пред олтара на своята врата.
Но майсторът тръгна,
понесъл под мишница стълбата,
готов да изкачва стените
на всичките къщи по пътя си.
Тази толкова кратка
минута безпаметство...

Заклучена в къщата
на някаква улица
в някакъв град.
Пред мен бе площад
с калдъръмени плочи,
между тях се озъртаха
жълти глухарчета,
попаднали в каменна хватка.
Виждах ги в старата ваза –
отразени слънца
в чужда галактика.

Дъждът е моят коректив

за доза щастие,
от слънцето се ослепява.
Дори божественният гняв
е тонове вода и електричество.
Душата ми събира като Ной
костюмите ти с цветните ми рокли.
Самодостатъчна като първичния бульон,
поражда всичко в теб:
походката ти, бягащия поглед,
изправените непосилно рамене.
И никога усмивката.
Във следващия миг
дъждът те заличава
в безмилостен порой.
Остават да вървят до мен
чадърът и палтото ти,
ръцете ми са хванали ръкава,
а шалът ти е примка на бесило...
Дъждът отмива
поредната ми слепота,
попива във пръстта
на тишината ми след буря.
И посаденото покълва.
Покълва в оня миг,
когато се завръща
със своята немилост
слънцето.

Замита времето дните ми

под прага на старата къща,
клекнала в двора до сливата
със своите криви стени.
Тя има лишеи по лицето,
а в късогледите ѝ очи
слънцето свети, гримирано
с две сини пердета.
Отива зимата да се изкачва
по хълбоците на планината,
аз и къщата я изпращаме.
Втурваме се да кърпим стрехите,
да потегнем покрива,
да поприлъжем дните си.
Ще садим цветя и дръвчета,
детска люлка на клон ще завържем,
после - сладкото от смокини
и тавата, дето ще я остържем
с най-ситния речен пясък.
А слънцето - вече преминало.
Замита времето дните ми,
все подредени в къщата.
Оставила съм ги в кухнята
на масата до прозореца
и в стаичката с балкончето.
Наредени в бюфета
с китайските чаши,
рисувани със златно мастило.
Усмивват се издължени очите им,
порцеланът излъчва сърдечност.
Ходели по кръщенета,
след погребения ги измивали...

Знаят какво е вечност.

Защо да става Лазар?

Нали смъртта
е наше избавление,
нали във пещерите
сме заченали
най-
вярната си обич –
към звездите?
Защо да става Лазар?
Измолили живота,
сестрите ще измият
брата си повторно,
ще му свалят
следсмъртните савани,
за да остане гол
човекът. И да започне
личното си избавление
отново.
Защо да става Лазар?
Животът се покаява
пред лицето на смъртта
и ето, че е опростен.
Един човек
със вярваща ръка
отмести камъка –
да разберем,
че само любовта отваря
единствената
незаклучена врата.

И ето, че приказка

става денят ми,
вещица зла
ме затваря в кулата.
Ще сложа перука
с дълга коса,
да приличам за малко
на остаряла Рапунцел.

От своята тераса
високо, високо
(шестнайсет етажа
над свободата)
ще викам в гората
от бетон и антени
твоего име –
да дойдеш при мене.

Ще гледаш нагоре,
смутен и отчаян,
взел бялото кученце,
за да имаш алиби.
Сложил черната маска,
ти приличаш на Зоро,
но си криеш очите –
тях не искаш да видя.

Аз съм влюбена, влюбена
тук под небето
и разплитам косите,
и ги спускам надолу.
Ти протягаш ръце,

на кравайчета свити,
вече нямаш сърце
да достигнеш звездите.

Когато ти застилат

пътя със цветя
и викат името ти
със „Осанна!”,
узнаваш – разнолика е
човешката тълпа,
променливи са
нейните желания.

Когато стъпваш
по маслинените клончета,
навярно чувстваш,
че те чакат кръстове,
че от „Осанна!”
пътят ти започва
и свършва с „Разпни го!”
и сочещите пръсти.

Цветя се сипят
в стъпките ти боси,
цветя обкичват
чаткането на подковите,
но тръни са покълнали
и чакат на Голгота
безсмъртието твое
да прегърнат.

Когато ти застилат
пътя със цветя

и викат името ти
със „Осанна!”,
прости на людската
възторжена тълпа,
че все така безлика
ще остане.

На сцената сме

по сценария на времето.
„Добра ли е пиесата?“ – ни питат.
А ние сме поседнали
в следобедна сиеста
и прием чая си горещ
и с малко захар.
Пиесата ни е реванш
за ежедневието,
за безсъбитийното „тука“,
за сърцето, дето бие
уморено, глухо и се крие
винаги от себе си.
Това говориш ти,
а аз ти се усмихвам,
защото още вярвам
във сценария – една игра
в живота огледало,
чието отражение е моя сянка,
а сцената ме вгражда в себе си
и ме попива с всяка своя
ненаситна пора.
Аз си оставам
пак съвсем сама
като старицата,
милееща за кактуса
и тръните във двора си.

Има ли значение,
си мисля, щом така
се чувствам у дома
и дори когато
съм на дъното,
горе винаги ме следва
с поглед мил
една звезда

Този гостенин дъжд,

настанил се нахално в града,
пъха пръсти навсякъде
и залива с пенлива вода
всяка мека извивка
на безлюдните улици,
на онемелите детски площадки,
алеите, петната от пейките,
които вчера прибраха.
Този дъжд, който шепне
на моя прозорец някаква мисъл
за дългоочаквана пролет,
за слънце, което се крие
зад облаци, и зелено море,
понесло вълните си млади
към сърцето на тихия град.
Този дъжд през април,
който само преди минута
съвсем се обърка
и се превърна във сняг,
меко тупа по терасите,
вледенява цветята и напомня,
че мечтите понякога
са страна непозната,
че пътуването е забранено,
а зимата ненадейно изниква
почти зад гърба ни
и ни привиква в строя
като войници –
с маски и ръкавици...

Площадчето сънува,

притихнало в прахта,
а къщите слънчасват
посред юлско пладне.
Един самотен мъж
с усмивка на уста
погалва камъка,
а после сяда.

Той вероятно дразни
даже със вида си,
защото обосял е
и съвсем окъсан,
палтото му е зимно
(и как не му е топло),
ръкавите му – дълги,
а косите – мокри.

Същински Серафим
от моята христоматия,
аз помнех как си даде
парите на Павлина,
дори не се замисли,
че лятото ще мине
и зима ще натрупа
преспи по комините...

Отмина този ангел,
а къщите простенваха,

защото ги оставихме
сами в огромна бездна -
без право на обжалване
разчекнахме вратите,
избодохме прозорците,
насилихме стените...

И само Серафим
се връща на площадчето,
постила си палтото
и ляга под звездите.
Тогава шепнат къщите
и му разказват приказки.
Очите им се пълнят,
душата им е сита.

Вземи със себе си

летните нощи,
когато луната
се пързала по покрива,
когато звездите
слизат в комините,
а вятърът кротко
люби тревите.

Вземи със себе си
летните утрини,
когато слънцето
сълзи в очите ни,
когато топла пот
изгрява по устните,
а ти ме близваш
и казваш: „Солено е...“

Вземи със себе си
летните обеда,
когато полето
плаче от жажда,
когато небето,
закотвило пладнето,
убива сянката,
дето я раждаме.

Вземи със себе си
летните вечери,
когато викат
щурци прегракнали,
когато сова

наблизо проплаква
за теб и мене.
Като че ли...

По зеленото

ще познаете Господ,
по вратите
на тъжните къщи -
с коприва и тръни
посрещат
и много приличат
на кръстове.

По рекичката
долу в дерето,
дето сбира вода
и се смее.
Като кръстена
в светия купол,
носи слънце за мен,
да ме сгрее.

И по синьото
ще познаете Господ,
по кълвача,
изрязан в небето,
дето свети
със златна главица
и прилича
на божа свещица.

По очите ми
ще познаете Господ,

дето често заничат
във мрака,
за да търсят
самотно разпятие
и със вяра
да го дочакат.

33

Мразовито небе,

посиняло от студ,
закопчава
облачна риза.
Планината навлиза
в уюта на залеза –
огнище
с кървяща жаравя,
настанява се там
и кротичко чака
меките длани
на мрака.
Аз потъвам в него
с ослепели очи
(невъзможно е
да те гледам),
върху устните ми
все още горчи
целувката ти
неделна.
Все още болката
бавно пълзи

по кожата
на гърба ми,
там, където ръцете ти,
както преди,
небрежно
са ме прегърнали.

Селцето дими и сгрява

ръцете си във комините,
планината разпъва над него
синя люлка мъгла.
Аз вървя и се спъвам
в нещо толкова дребно
като глътка неизпито кафе,
бурканче следобедно сладко
до двете филии с масло,
покривка от кадифе
и няколко малки петна
точно в средата,
където е гладкото.
Посягам с ръце и погалвам
точиците малинов сироп.
Денят внезапно е нов
и аз прекрачвам през спомена,
който след теб е останал.
Душата ми грешна ликува.
Селцето дими и се преструва,
че вече не ме познава...

Планината наднича

в хотелската стая.
Днес е милостна, щедра,
крие сини очи
зад воал от мъгла,
но разперва ръце
да прегърне деня.
Планината вече
е посребрила коси,
спуска кичури сняг
по страните си
и ми казва, че зимата
страшно боли,
че е вход към смъртта,
но безсмъртие има...

Срещу мен е снегът разбойник,

реже с кама очите ми,
граби алчно от топлото,
дето съм скрила в полите си.
Ръкавиците вече са мокри,
свалям ги и ги прибирам
в джоба на тънкото яке.
Телефонът звъни, не спира,
вибрира в ръцете ми голи
дори след това изгубване
в смисъла на лъжливите думи.
Страх ме е. Вятърът ме разбира
и отнася тревогата другаде.
Там, където във мрака
стоиш безмълвен и чакаш
моего повторно обаждане.
Виждам в очите ти влажни
самотата ми – как се ражда...

Вълче време

и пусто поле,
магистралата
се изнизва,
сякаш някой
навива две по две
сиви ръкави
на риза.
Далече пред нас
са нанизани
мънистата
на сини балкани.
От бученето на мотора
не чуваме
тъжния грак
на враните,
но ги виждаме –
древно писмо
по белия сняг
на полето.
Вълче време.
Снегът е кристален
и дере на парцали
небето.
Светлините
на автобусите
с ярост преследват
очите ни.
Затваряме ги,
да не изгубим
тънката нишка
на дните си.

Ръкомахат

черните клони,
здрависват се
с тежките облаци.
Най-сетне е утро,
градът проговаря.
Мълчи само
нашата улица.
Мълчаливо се люшка
прането, щипките
от вятъра падат,
с кафяви сърца
е зарината
твоята тераса,
мълчи дограмата,
климатикът – замръзнал
във мрака,
липсва коледната
украса.
Най-сетне е утро.
Градът проговаря.
В мълчаливата улица
се разминавам
със спомена.
Не го гледам в очите,
не поздравявам,
макар че нещо
трепери в гърдите ми.

И тогава те виждам
как пресичаш отсреща,
главата заклецил
в попрегърбени рамене,
и ме плисва в очите
вълната гореща
в светофарно червено.
И внезапно крещи
всичко около мене,
тишината, взривена,
полита нагоре
към черните клони,
полепва по тях
и остава така, кървяща
от самота...
Тогава започвам и аз
да крещя.

Сънувах преспи,

а баба ринеше сняг
с лопата.

Така бе светло
дори когато
мракът припадаше,
дори когато
плъзнаха сенките
по дворовете,
дори когато
чувах във плевнята
таласъм да мърмори.

Сънувах преспи,
а баба пържеше
мекици в тигана.
Така бе светло
дори когато
свещ не остана,
дори когато
се целувахме
в малката соба,
дори когато
бе толкова страшно
в мазето долу,
защото незнайно как
в голямата бъчва
бяхме затворени...
Така бе светло.

Твоите стъпки

в калната улица,
моите очи
ги следват.

Отсреща
баирът ни гледа
и помахва
с дървета ръце.

Калта меко
пошляпва,
лепи се
в обувките,
наднича
в душите.

Над главите
прелитат гарвани,
един от тях
ме поглежда
с лудия поглед
на Едгар.

Сигурно преброява
дните ни.

Твоите стъпки
в калните спомени,
моята душа
те следва...

Звездата стоеше

над тихите къщи,
изгряла безмълвно в нощта.
Дървото на двора
се повдигна на пръсти
да види дали е Тя.
Светлина се разля
по гнилите покриви,
просветна в кирпича,
пропадна в прозорците.
Бяха тъмна материя,
космически дупки,
друго едно измерение.
Стояхме до портата
и захласнато гледахме
предвещаното си Спасение...

Синьо око

сред юргана
от облаци.
Някой вече
се е събудил.
Ти ме посрещаш
сам на прозореца,
ти си моето
кротко безмълвие.
Синьо око,
синя птица
от приказка,
носи за нас
вълшебно перо.
Аз съм вън,
пред вратата,
на твоята пътека.
Ти мълчиш,
но те чувам -
грохот и екот...

1

Коленичил пред слънцето,

август покорно му връща
своето лятно зелено,
цветните си градини,
ябълките и сливите
по дворове и къщи.

Свенливата бяла вишня
дава жълти парички
на измамника вятър,
а той ги пилее всичките,
безгрижно ги пръска в тревите,
убеждава всяко листенце,
че ако иска, ще литне.

Невидима зад върбите,
селската кротка речица
вече мечтае за оня дъжд,
който ще дойде, влюбен,
за да излее в скута ѝ
всичкото си безумие.

Ще запазя август в очите си,
в сладкото вино от ябълки,
в мармалада от сливи,
в пчелните пити, лъснали
като златни древни съкровища.

Ще напиша някаква песен
от щурчовите мелодии,
от камбанките на козите
и тиктакането на жабите,
от отмереното почукване
на шарените кълвачи,
от цвъркота на врабците...
А август ми обещава
още влюбени нощи,
още звездни сияния,
обещава да се завърне
в нежната сила на зрънцето,
което ще ми остави...

2

Август стъпва на пръсти

в двора на селската къща,
разглежда с обич градината,
почервеняла от щастие.

Доматите са издули
своите пълнички бузи
с тънка, нежна кожа
и надничат към слънцето.

Двете пъпчиви краставици
си играят на ножица
и режат ленти от сянката,
легнала по между им.

Младият боб разтяга
ръце и крака в лехата,
а една изсъхнала ябълка
го придърпва нежно нагоре.

Тихичко му говори
да се облегне на нея,
а всъщност тайно го моли
за малко да я прегърне.

Август стъпва на пръсти
в двора на селската къща,
прекръства набожно земята
и благославя благата ѝ.

3

Август подскача

от камък на камък,
под нозете му жарки
речицата селска
простира пенливи
сребърни черги.
Аз съм се скрила
в щастливата къща,
вадя от скринове
потулено време,
споря със тебе,
възкресявам завръщане.
По стрехите се ронят
керемидите, грейнали,
карамелена захар
изсипват в стъклата.
Врабците се гонят
в пролуките, зейнали,
любят се трепетно
и вият гнездата си.
Слънцето топли
прахта по дъските,
оголили зъби
в злорада усмивка,
хапят петите ми
и не ме искат.
Щастливата къща
ще пътува, готова е,
ще тръгне във утрото
право на изток,
ще замине при спомена
за своите призраци,
ще ги връща, прегърнати,

В ЛЮБОВНОТО ЛОЖЕ.

Стените разцъфват
от толкова обич,
вратите затварят
смях и сърдечност,
стаите подреждат
грижа и нежност...
Аз съм се скрила
в щастливата къща
и се приготвям
за своята вечност.

Слънцето кротко

пристъпва на пръсти
към олтарите
на лозницата.
Две врабчета
молитвено
са прекръстили
лицето й,
светнало
в ранното утро.
Аз и ти сме поети.
Кръстосваме
гласовете си
напред и назад
и възпяваме, слепи,
само на нощта
ветровете.

Този ден

Този ден

1

Този ден

е облечен в сиво.
Небето зашива
разпокъсани облаци
с иглата
на ярка светкавица,
очертаваща
огнен тегел.
И е просто
поредната сутрин,
възвестена от глас
на петел,
наводнена
от летен порой,
мъглива,
с предчувствие
за утрешни мигове,
в които зеленото
ще си отива,
в които слана
ще съсирва кръвта
на земята,
а птичийт хор
ще е ехо
от земи непознати.
Една снежна кралица
се готви да бъде
щастлива...

2

Така тежи това небе –

с подгизналите облаци,
надвиснали
върху комините,
готови да премажат
селото,
донесли само мрак
и някаква тъга,
която се увива
по хълмовете,
разтревожена мъгла –
змия, която ще погълне
къщите и хората.
А хората сме аз и ти,
поостарели
Кай и Герда,
последните,
изправени едва-едва
до гнилите дъски
на земната ограда.
„Той взе, що му се пада“ –
казваш ти,
а аз ти се усмихвам.
Жива плът
до жива плът.
И някак леко,
сякаш без да искаме,
пием на живота
горчивата отвара.

Сърцето ми - петолиние,

опънато, равно до скъсване.
Ти каза, че ще заминеш.
И пулсът неравноделно
записваше нота след нота:
реквием за усмивките,
реквием за тъгата,
реквием за утехата,
че хлябът беше на масата,
че децата пораснаха
и няма домашни любимци.

Сърцето ми – петолиние,
а по него засвириха
всичките ни мечти,
отминали твоята улица,
непогледнали твоя прозорец.
Вратата ти беше заключена
с толкова много резета,
но аз те видях как ходиш
напред-назад по килима,
а после дръпна пердетата...
Още не си заминал.

Улицата

1

А улицата днес

бе тиха,
оттече се водата
от дъжда,
в канавките
натрупаната кал
изсъхна.
Стана пепел.
И сградите,
измили през нощта
помътени прозорци,
плахо скриха
очите си тревожни
в най-тъмните
дворове на града.

Днес улицата
иска да говори
за стъпките,
които я напуснаха,
за зимните беди,
за есента, когато
мъртвите листа
ще я покрият
като саван,
когато всеки цвят
ще озвучи
със траурните си
акорди
голямата тъга
на старостта.

Умира улицата
в края на града,
останала сама
сред нищетата,
и само изгревът
я съживява
за минути.
А аз се спирам
между плочите
разбити
и слушам ехото
на вечността.

2

ДЪЖДЪТ Е ТЕЖЪК

и болезнено отеква
върху асфалта,
но мазните петна
не се отмиват.

И улицата
вече се страхува,
че тези белези
ще ѝ останат,
че даже пъстрите листа
не скриват раните.

Душата ѝ пътува
всеки ден
към изгрева
и бърза да излезе
до морето,
където влюбените
на градчето
се целуват,
където сънищата ни
се сбъдват,
неизричани,
където аз и ти
се питаме:

„Ще станем ли дървета,
за да се обичаме?“

Сред потната любов

на августовско пладне
полази върху кожата
предчувствие за есен.
Дъждецът се оттече
в короната на кестена,
в прозореца се блъсна
мокър, сив врабец.
И само лъч самотен
в очите ти просветна,
а после зацелува
капките дъждовни,
които го обичаха
с очите си бездомни.
Танцуваше светликът
и капките го мамеха,
и всяка му изпращаше
любовно обещание,
а той, опиянен
от земното желание,
жадуваше да легне
в уханните обятия,
жадуваше да стрелне
горещата си обич
в най-тъмните недра
на земното очакване.
Ах, този слънчев лъч
остави ме без жал
всред утрото квартално
и стенещия дъжд...
А после изведнъж
сърцето ми го мярна –

беше се удавил
в студена локва кал.

Майска палитра

от цветни килими.
Покрай нас ще премине
някакъв порив,
някаква мъка,
някакво заслепение.
Празник е, буквите тачим.
И си спомняме
колко сме значими
в оня далечен,
черно-бял понеделник.
Тогава ни сложиха
черни престилки
с бели якички.
Мама колосваше
всяка една.
Беше твърда
в началото,
драскаше
по вратлетата.
Прозорците, светнали,
отразяваха нашите
любопитни очички.
А черната
строга дъска
подреждаше буквите
в бели редици,
които се ронеха
и правеха облаци –

ореоли

около детските ни глави
на малки светци
и светици,
готови да рецитират
всички редици
самоотвержено и любовно.
Днес буквите ги заменяме
с лекота
и свободно си пишем
на чужди езици.
И като птиците
емигрираме,
но не помним,
не се завръщаме.
А толкова много
оставихме,
Господи,
толкова много —
в остарелите къщи...

Покрай пътя ни

никне трева,
между гробовете –
също.

Четох някъде,
че последна е тя –
зелена и всемогъща.

Четох още,
че в нея звездите
всяка вечер
мечтаят за къща,
а когато денят
ги прокуди,
на росата в очите
се връщат.

И че вятърът
на мечтите им
всяка нощ
тревите люлее.

Четох някъде.
Май в сърцето ти,
сред пустинята
дето живее.

Между думите
никне трева –
дива, жилава
и парлива.

Тя ще прати
по щастливия вятър
диво цвете
във твоята нива.

Сред пустинята
под звездите
ще му пееш
люлчина песен.
И ще видиш
как разлиства оазис.
С малко обич
е толкова лесно.

Изтеглях нишките, небесното кълбо

не искаше дори да се покаже.
Сумрак, и само хоризонтът
беше зейнал като рана.
Панелените правоъгълници
сълзяха топла кръв,
а аз облизвах тънкия прозорец,
застанал между мене и деня.
На листа от тетрадка на квадратчета
записвах часовете - денят ми
трябваше да бъде подреден:
кафе и книга, после новините,
не вдигаш телефона, есемеси няма,
и пак кафе, и супата студена
направо от хладилника,
(сега, ако ме види мама)...
Прозорецът и синевата в него.
И знаех точно твоята тераса.
И криех пак очите си в пердето,
защото ти все пушеше.
И хвърли фаса право на асфалта
под краката си. О, колко невъзпитано!
Стоях и съзерцавах угарката
от тънката цигара, а ти обърна гръб
и засия на слънчевата мека светлина,
а мен ме заболя в очите. Ето,
следите ти останаха в сърцето ми.

На селото

не бяхме нужни ние –
да му измием
сивите прозорци,
да подредим
на покривите плочите,
покрити с топъл мъх
и почернели
от мокрите целувки
на дъжда.

На селото
не бяхме нужни ние,
за да изчистим
калните дворове,
да окосим тревите
до колене, а после
от набраната коприва
да сготвим
топла супа за обяд.

На селото
не бяхме нужни ние –
да съберем
разкъсаните черги
на облаците
и да побутнем слънцето,
което е забравило,
че трябва да изгрява.
Стои в един

ТОМИТЕЛЕН И ВЕЧЕН ЗАЛЕЗ,
КОГАТО ВЛАСТВАТ
СЕНКИТЕ
В ПРЕДЧУВСТВИЕ ЗА НОЩ.

Светлосиня тъга,

светлосиня надежда.

В моя ъгъл тъче
паяк свилена прежда.

Вън е лято сега,
качвам снимки в зелено,
някой гледа в нощта
приказката за тебе.

И очите сълзят,
и очите си спомнят
за леглото, което
летеше сред облаци,
за дъжда, който миеше
сутрин лицата ни,
за света ни, орисан
от толкова погледи.

Светлосиня тъга,
светлосиньо очакване.

Моят паяк сега
ме придърпва към мрака
и затуля зениците,
и залепя усмивката.

Някой вече е пратил
писмо до поискване,
някой трие със гума
небесата във синьо.

Уморена, надеждата
още вчера замина...

По следите на времето

някой мечтае да стигне
до своя самотен остров.
По следите на времето,
онова, изгубеното,
изплъзнало се в секундите,
когато очите парят,
изгарят дланите влюбено,
пресъхват реките на устните,
езиците се заплитат
като риби във мрежите
на няколко нощи, изгубени.
Виж кожата, отворила порти,
попива сладкото на минутите
и все нещо не ѝ достига.
Тогава времето спира
своето лудо препускане,
а ние летим нагоре,
в дъгата се залюляваме,
удавени в пъстроцветното,
а после в прегръдка лягаме
между чаршафите звездни,
броим светулки за щастие,
не искаме да узнаваме,
че времето отвежда завинаги
до оня самотен остров,
от който няма отплаване...

Понякога небето е сурово,

лицето му –
с бразди от електричество,
очите – помътнели
и куршумени,
с цвета на кипнало
от бяс олово.

Понякога сурова съм и аз,
събрала кръстопътища
и знаци, забравила,
че съм една от вас.

Но няма памет
за разрухата и края,
за ударите, раните и болката.
Във своята тревожна гордост
аз сривам храмове
и пътища загубвам,
заравям на реките бреговете
и не оставям никакви слънца
да светят... Понякога.

И глухарчета

полетяха в зеленото,
разпилени
на бели памучета,
нечии думи
си записа Вселената,
онемяха
потоци и ручей.
Стана тихо
и оглушително,
слънцето
не пожела да остане,
там, на хълма,
някой събираше
ветровете
в своите длани.
И глухарчета
полетяха в зеленото
като думички,
ненаписани,
като обич,
неподелена.
Там, на хълма,
държиш ветровете
и пускаш на воля
времето.

Селото млъкна по обед,

когато слънцето
закова вратите,
ослепи с ярост
прозорците,
изгони птиците
под стрехите.
Селото млъкна
с напукани устни,
побелелите покриви
се разтекоха,
от улуците падаше
суха ръжда.
Селото свря глава
в пожълтелите стръкчета
упорита трева
и помоли
за хлад и вода.
Беше яростна сушата
и в твоята душа,
но ти не помоли
за дъжд.
Като риба на сухо
дишаше тежко,
устата – изпръхнала,
езикът – изсъхнал.
И само очите
ме викаха.

Можех да те целуна
и да ти стана
спасител.

Можех просто да мина
покрай твоята къща.
Без маска
и въпреки карантината.

Морето не дочака

своя принц,
вълните се понесоха
далече, там,
където няма
тъжни вечери
по каменни тераси,
стълбища,
басейни от бетон.
Морето, отвратено
от неонови пътеки
в мрака,
си взе луната
и замина някъде.
Така русалките
ще ходят боси
нощем,
когато вещицата
им даде нозе,
когато, влюбени
във своите принцове,
поискат на брега
да се разходят.
Русалките порязаха
петите си,
защото снощи
поиграха на брега,
бетонът закова
мечтите им
във саркофага
на хотелска стаичка.

Не пожелаха румсървиз
русалките,
оставиха нозете
до бетона,
прибраха си опашките
и си заминаха.
А принцовете
в бара си допиваха.

Самодивите

слязоха в селото,
да оплачат
последния мъртъв,
притаили дъха си
във здрача.
Разплетоха
тежките плитки,
натописа коси
във реката
и измиха лицата
на къщите –
изпочупени, наранени.
Самодивите
боси пристъпиха
в разградените
дворища слепи,
погалиха с длани
тревите,
подариха усмивки
на щъркела,
свил гнездо
на върха на комина.
При чешмата
измиха очите си
с дъждеца,
току-що преминал,
после дълго и скръбно
седяха
на луната
под кротката стряха.

И ръми, и ръми...

Скъпоценните капки
давят лице
в калните улични локви.
Едно гладно дете
ги следи
с пръчка в ръцете.
Като мокро петле
надига глава
и възторжено кукурига,
намерило късметлийска
пара – пет стотинки,
в зловонния боклук
на града.
Аз съм тук!
Детето подскача
под чаршафите
на дъжда,
дето носят жълта боя
от Сахара и пясък,
който скърца
по броните на колите,
танцува
със своите бели крила,
подарени
от някакъв ангел,
пренощувал в кашона
заедно с него
в оная, звездната нощ,

преди Господ
така да заплаче.

Танцува детето,
лицето му свети
във здрача.
После полита,
като стиска в ръка
късметлийското си петаче.

Човекът от кал,

поприседнал
край офис на банка,
мечтаеше
само да има до себе си
истинска сянка.
Той беше уверен,
че градските сенки
са вредни.
Да, вярно е,
бяха модерни,
издължени и стройни,
люксово
приобщаваха всеки
към уют и прохлада.
Но после
човекът от кал
забеляза,
че градските сенки
разболяваха,
караха го да кашля,
краката му бяха студени,
тресеше го,
вдигаше температура.
Ще изляза на слънце –
човекът си каза,
макар със предчувствие,
че ще бъде наказан...

Сега седеше
на припек пред банката
и държеше в дланта си
едно пшеничено
зрънце.
И се надяваше да покълне
в шепата му от пръст -
преди земята
да го погълне.

Изгубваме часовете -

пътеки в различни посоки,
гоним всяка минута
и сме кръстопътно положени
все между „искам“ и „трябва“.
И ето те – разтревожен,
изникваш в кухнята,
като казваш, че отдавна
е време за лягане.
И разбира се, след вечерята,
след рекламите и новините
нас ни чака постелята
на две мумии, обвити
в тези бели чаршафи,
наследство от мама,
дето вчера извадих
от раклата на тавана.
Сега само остана
да си сверим часовника –
той стои до главата ти
и неуморно тиктака,
за да ни погребете в минутите.
Часовникът знае да чака...

Когато дяволът

ми подари звезда,
навярно
ще започна да пътувам
между пространствата
на времето – и онова,
отвъдно и вселенско,
ще закънти
във думите вълшебни,
с които ще го позова.
Навярно ще открия,
че навсякъде ни има,
че сме любимците
на демони
със своята невинност.
Най-вече ти,
когато вечер идваш
и заставаш мълчаливо
под балкона ми.
И все стоиш, стоиш,
докато аз се рея някъде
и обяснявам някому
зелените пустини
на душата си.
Ще ме почакаш,
ще изпушиш
тънката цигара
на търпението си,
а после стъпките ти
ще заглъхнат на пътеката.

А точно срещу мене
ще блести луната –
кървава и непозната,
и някакъв невидим
некролог
ще се откъсне от вратата,
за да литне с вятъра.
Когато дяволът
ми подари звезда,
в сърцето си
ще чуеш екот.

На обич дъхти

тази утрин вълшебна,
карамелено слънце
наднича през щорите,
на райета е цялата
сънена дневна,
аз и ти сме пижамени
и пижамено спорим.

Аз печеля облога,
ти ще правиш кафето,
вдигам най-после щорите
и в очите ми светва
късно утро неделно,
притихнало, нежно,
изтрило на облака
дебелите вежди.

Спряло дъх сред панелите,
дори не подсмърча,
не страда от болки
във старите стави,
като птица изхвърча,
а кафето изстива.
Две глътки и казваш:
„Днес си красива!“

На седмия час

някой сряза
небето –
сива, мрачна
торба,
и изсипа от него
мъртви птици,
жадни риби,
листа.
Изсипа
кална градушка
от толкова
черни съмнения,
изгубени спомени,
писма
до поискване,
една телеграма,
пътувала дълго
до тебе.
Съвсем старомодна
сега, когато
от всеки монитор
можеш
да ме погледнеш.
Но знаеш ли,
пощальоните
сбъдват деня.

Мълчание

Мълчание

1

Мълчахме,

дистанцирани социално,
със устни, стиснати
зад маски на страха.

Гласът ти изръмжа
необичайно.

Не можехме

да се разхождаме по двама,
затуй ти сложих
кучешки оглавник
и те поведох
в тихата алея.

Огледа се във всички
кални локви
и завъртя опашка
само срещу нея.

Познах я -
пеперудата от снощи.

2

Мълчахме,

дистанцирани социално,
със устни, стиснати
зад маски на страха.

Стояли бяхме дълго,
препарирани
в хербария
на своята самота.

Не можехме да литнем
дори когато звън камбанен
ни призова да споделим
една молитва

Тишина

1

Усеждам тишината

отвъд кухнята
и времето.
В пространството
на ежедневието
посявам
семена на обич.
Ще чакам да поникнат
върху почвата
на многоликото търпение,
натрупано с годините
в апартамента ни,
четиридесет квадрата
и с тераса,
гледаща на запад,
която крие
старческото си лице
в сивия саван
на планината...

2

Когато замина,

очите ми тръгнаха с тебе.
А имаше толкова слънце,
зеленото пареше,

колата ти се разтичаше
в синьо върху асфалта.

А после контурите
избледняваха,
отдалечаваха бялата линия,
хоризонтът пред мен
се стопяваше.

Когато замина,
останах в здрача
на тиха тъга,
останах безименна
там, на пътя ти,
до следите на гумите
във прахта.

Слънцето старателно

прикаждаше поляната,
облачета дим
се стелеха набожно,
свещите глухарчета
трепкаха със пламъче –
купчинки, забодени
в нектара на пръстта.

Някъде надолу,
в края на пътеката,
се разля морето
като чувствен зов.
Ти ми каза: „Ето ме,
в лодката си имам
три сребристи риби,
уловът ми нов.

Ще оставя първо
на старците пред черквата,
после ще нахраня
сираците в дома.
Не трябва да забравям
за болниците лептата,
каквото ми остане,
ще ти донеса...”

Ангели разпериха
прегръдка над земята,
морето залудува
от толкова любов,
а нашите очи

попиваха в небето
един, така жадуван,
божествен благослов.

Беше нашето лято,

твоето, моето,
с пълни шепи зелено.
Беше толкова златен
и хлебен хоризонтът пред нас.
После залезът болно простена,
обагрен в червено,
после конници хукнаха
и палеха клади от страх.
Оглушала бях, ослепяла,
но жънех ли, жънех,
сякаш чаках награда.
Този сърп беше тежък и груб
във ръцете, изтръпнали,
а въжето, дето връзвахме снопите,
сам'о се изметна.
Някой бесеше лятото
в готовия клуп.
Моето, твоето, нашето...
Войната открадна светлика,
усука душите в катрана.
Ще тъчем ли платно?
Оголяха, обосяха селата,
душа не остана,
ще тъчем ли надежда?
Не се обръщай,
назад не поглеждай,
там, зад къщата,
някой застреля децата ни.

Кракът на масичката

се отчупи,
виното се разля
по пода,
а котката се метна
на миндера.
Колко глупаво –
да сложа
новата покривка
върху тази антика,
останала от баба ми
в килера.
Ти ме погледна
някак съжалително,
а аз събрах
модерната дантела.
Навън просветна
резенче луна,
приличащо на ябълка,
обелена.
Приключи срещата,
затвори се вратата.
Останах насаме
със моята баба.
Смехът ѝ пълнеше
ведрото на нощта,
а масата танцуваше,
трикрака и щастлива
във своята
прекрасна самота.

Думите потъваха

в комините на къщите,
блъскаха се
в керемидените покриви,
режеха усмивки
в процепите на стъклата,
а пироните ковяха
чистите им ризи
по стените.

Думите от моята молитва
литваха
съвсем безпомощни,
губеха се като дим
(един поет
в това сравнение открил
на равнодушието
страшната отрова),
а господ примирено
сменяше
красиви багри
в четири сезона.

И плуваха към тъмнината
къщите –
отвъд пространството
и времето,
затъваха във залеза,
а думите ми
гльхнеха,

затворили у себе си
на хълмовете
тихите въздишки,
зеленото на дивата трева
и тези жълти,
дребнички цветя,
които нощем мигаха
срещу звездите.
И в някоя космическа
година за някого
(навярно)
можеха да се превърнат
във откритие...

БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ

Родена съм в град София. Това е любимият ми град. Целият ми живот е преминал тук.

В СУ „Св. Климент Охридски“ завърших образованието си – магистър по две специалности – „Българска филология“ и „Философия“. В този град се омъжих и родих двете си дъщери. Тук помагам при отглеждането на внуците и работя като учител.

Пиша стихове, защото обичам думите. Те са моето най-голямо предизвикателство. Първата стихосбирка „Погледи“ е наградата ми за спечелен конкурс на издателство „Многоточие“ през 2018 година.

Последваха книгите „Очите на града“, 2019 г., изд. „Многоточие“ и „Сътворения“, 2020 г., изд. gabriell-e-lit.

Искрено се надявам новата ми стихосбирка „Денонощия“ да ви е харесала.

С уважение към всичките ми читатели:

Рени Васева

4 септември, 2020 г.

гр. София

СЪДЪРЖАНИЕ

ДЕНОНОЩИЯТА

КАТО ЕМАНАЦИЯ НА СЪТВОРЕНИЯТА

1.

Ден първи...

Синьото море над мен

Градината ухаеше

Един кълвач

Едно детство

2

Цигулката във подлеза скърбеше

Аз себе си

Стоеше лодката

Снегът засипва у мене

Вървя след очите ти.

3

Новороденият пролетен град,

Горещо и мръсно,

Все сънувам на мама ръцете -

Снегът поляга

Една клонка с мен

4

На предела на спомена

Като Мойсей

На границата

До себе си вече достигам,

Градът загърна

5

На града

Пламъчета

1

Пламъчета стрелкаха

2

Дъждецът се примоли

3

Мъглата

4

Празни са жиците,

5

Рекичката се давеше,

6

Кротко пробуждане

Разкаляната улица

Мъгла се оглеждаше в зениците,

Мъглата галеше

6

Един усмихнат клоун

Полето пред нас

Мария съм

1

Мария съм. И ме преследва

2

Мария съм. Онази,

3

Мария съм.

Градът се изхлузи

Запалих свещица

7

Мотрисата потракваше,

Кварталът се къпе

През девет земи в десетата
Когато ношта

8

Опитах се да литна,
Като влюбена котка
Крачат войници
Лабиринти

1

Преброждах всеки ден

2

Умът ми се лута

Иконите

1

Докосвам с длани

2

Някой беше написал

3

Иконите, удавени

9

На края на зимата,
Дали ми е лятно
Зимата само намина,
Една чанта
Виждах лицето ти,

10

Гората те примамваше
Паяжина
Маргарита бях и сънувах,
Като във оня филм

11

Полетяха из въздуха
Заличавам, изтривам, измивам..

Моите стъпки в снега,
Когато спря
Сезонно се влюбваме,
Замислено...

1

Замислено утро

2

Замислен квартал

12

Дъждовни улици,
Улицата не е път,
Слънцето подтичва след нас,
Като в детството –
шарени кончета бягат,
Разпиляват се стъпките.

13

Когато се събудих,
Морето у мене
И все по-стръмна е пътеката нагоре,
И водите потекоха най-накрая
Скривам късметче в ръкава

14

Стопява се моето време,
Дулсинея бавно
Лято мое, остани си
Помолих се
Улицата мамеше

15

Циклопът остаря
Вика от бездната
Не обичам коне,
Изгревен град
Мълчат

16

Разкопаната улица
Притичвам
Как искам да съм само
Времето капеше
На Левски

17

Измислям те...
През деня смъртта
Помолих се на слънцето
Тази вечер
Притихват

18

Ще извадя от мрежата
Зеленооките борове
Крачат сенки
Жената оставя
Прекрачваш през делника

19

Морето шумно задиша,
На пръсти стъпвам
По влюбени пътеки
Ръцете ти
Изтекоха сънищата

20

Сто години вали,
И пак се събуждам в Макоңдо,
Макоңдо ни връща обратно
Когато си изпихме
Какъв цъфтеж
В просъница
Един полковник
Всичко вече е в повече...
Скандално злочест си

Шепнейки заклинания

Синьо, по-синьо,

Някак бързо

21

Иконата болеше

Прах застила

В розово-синьо

Засадохме градина

Долу, във ниското,

Ръцете ти

Разтревожено утро

22

Часовникът звънна

Часовникът

Мълчаха поляните,

Днес мълчим,

Земята надничаше

23

Слънце в кухнята

Тихомълком

Когато се съмва

Изнизва се

Тези кротички

24

Полудели треви

Кротък сън,

Една тъжна усмивка

Когато кварталът съблече

Днес рибите

25

Потопила очи

Един приятел

Препуснаха белите конници

Завръщат се

Захапа зимата

26

Останала сама

Ще се връщат обратно

Очите ми прескачат

Панелени изгреви

Зеленият хълм

27

Мисълта ми се лута

Птица на клона, тежка и мокра,

Не мога и не искам

Утрото кротко премина през стаята

Лятото ще съблече от мене

28

Натъпка ни времето

Бавно отделяме

Морето пълнеше

Морето беше

Една пътека

29

Денят заплува

Този дъжд отми

Ще викам

Когато утре се събудя,

Сънувах и аз

30

Любовта ми краде

Довери се на моите

Ще рисувам

Възкресение

1

Тишината удря

2

Възкръснахме

Тази толкова кратка

31

Дъждът е моят коректив
Замита времето дните ми
Защо да става Лазар?
И ето, че приказка
Когато ти застилат

32

На сцената сме
Този гостенин дъжд,
Площадчето сънува,
Вземи със себе си
По зеленото

33

Мразовито небе,
Селцето дими и сгрява
Планината наднича
Срещу мен е снегът разбойник,
Вълче време

34

Ръкомахат
Сънувах преспи,
Твоите стъпки
Звездата стоеше
Синьо око

35

1
Коленичил пред слънцето,

2
Август стъпва на пръсти

3
Август подскача

Слънцето кротко

Този ден

1

Този ден

2

Така тежи това небе -

Сърцето ми - петолиние,

36

Улицата

1

А улицата днес

2

Дъждът е тежък

Сред потната любов

Майска палитра

Покрай пътя ни

Изтеглях нишките, небесното кълбо

37

На селото

Светлосиня тъга,

По следите на времето

Понякога небето е сурово,

И глухарчета

38

Селото млъкна по обед,

Морето не дочака

Самодивите

И ръми, и ръми...

Човекът от кал,

39

Изгубваме часовете -

Когато дяволът

На обич дъхти

На седмия час

Мълчание

1

Мълчахме,

2

Мълчахме,

40

Тишина

1

Усецам тишината

2

Когато замина,

-

Слънцето старателно
Беше нашето лято,
Кракът на масичката
Думите потъваха
БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ
СЪДЪРЖАНИЕ

Рени Васева

ДЕНОНОЩИЯ

Българска, първо издание

Редактор: д-р Габриела Цанева

ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

gabriell-e-lit.com

e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат 32/84/108

Обем 288 стр.

Компютърна обработка и предпечат

gabriel-e-lit

Печат

zape4at.com
graphic design